

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. 4936 N. 13th St. Philadelphia, Pa. 19141

Дитяча Світличка 28 Відділу СУА в Ньюарку

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Листопад ч. 10. November 1968

НАШЕ ЖИТТЯ

РІК XXV. ЛИСТОПАД Ч. 10

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня
 Редагує Колегія — Лідія Бурачинська, Рута Галібей, д-р Наталя Ішук, Олена Лотоцька, Ірина Пеленська, Марта Тарнавська, Наталя Чапленко.

Листування й передплату висилати на адресу:

4936 N. 13th St.
 Philadelphia, Pa. 19141
 Tel DA 4-7304

Річна передплата в ЗДА і Канаді від січня 1963 \$5.00
 Піврічна передплата \$2.75
 Річна передплата в Англії 1½ ф. ст.
 Річна передплата в Австралії 4 а. д.
 Річна передплата у Франції 10 н. фр.
 Річна передплата в Німеччині 12 н. м.
 Річна передплата в Бельгії 150 б. фр.
 В інших країнах рівноварт. 5 ам. дол.
 Поодинокі число 50 центів

Зміст:

Л. Храплива: Мати жде
 Перший Листопада у Львові
 І. Левицька: Наші організаційні завдання
 Д-р Л. Кодельська: До програми Молодечих Відділів
 Н. Войновська: Дзвін „Кирило“
 У. С.: На концерт із Стежками Культури
 Л. Буря: Успіхи молоді
 М. Ярош: Засадничі думки
 Н. Чапленко: Вилетіла з мистецького гнізда
 При громадській роботі
 Л. Б.: Свят-Вечірні традиції
 І. Кашубинська: Дрібне печиво
 П. Чижик: Український борщ
 М. Федорович: Андрійкові гостинці
 П. Кізко: Лев і миша
 О. Цегельська: Прибрана матуся
 М. Струтинська: Який чистий сніг!

На обгортці:

На світлинці Дитяча Світличка 28 Відділу СУА в Ньюарку. Зліва до права: п-ні Неопіля Беднарська, вих. референтка, п-ні Оксана Тарнавська, вчителька, п-ні Ольга Муссаковська, голова Відділу, п-ні Марія Герус, вих. референтка.

OUR LIFE

VOL. XXV. NOVEMBER No. 10

Edited by Editorial Board
 Monthly publication except August, of the Ukrainian National Women's

League of America, Inc.
 4936 N. 13th St.
 Philadelphia, Pa. 19141
 Tel DA 4-7304

Subscription in the United States of America \$5.00 per year, half year \$2.50. Subscription in Canada \$5.00 per year, half year \$2.75. Subscription in England 1½ pound sterling, per year. Subscription in Australia 4 Austr. dollars per year. Subscription in France 10 n. fr. per year.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Penna., under the Act of March 3, 1879.

Single Copy 50 cents

ПРЕДСТАВНИЦТВА „НАШОГО ЖИТТЯ“

АНГЛІЯ:

Mrs. Myroslawa Rudenska
 245 Wigman Rd.
 Bilborough Estate
 Nottingham, England

Ukrainian Booksellers
 49 Linden Gardens
 Notting Hill Gate
 London W. 2

АВСТРАЛІЯ:

“Library & Book Supply”
 16a Prospect St.
 Glenroy, W9, Victoria
 Australia

ФРАНЦІЯ:

Дарія Мельникович
 c/c No. 7 887 92 de Paris
 26, rue de Torcy
 Paris 18-e
 France

НІМЕЧЧИНА:

Ukrainischer Frauenverband
 Haus der Begegnung
 8 Muenchen 27
 Rauchstr. 22

On the Front Page:

Day Center for children of UNWLA
 Branch 28 in Newark, N. J.

На терені СУА

3. листопада — Дитяча Маскарада — 29 Відділ СУА в Шикаго
 17. листопада — З'їзд Орг. Референток — Окр. Рада СУА у Філадельфії
 1. грудня — Окружний З'їзд — Окружна Рада СУА в Шикаго

КРІЗЬ НОВІ ФІЛЬМИ

ВЕСЕЛКА ФІНІЯНА — Finian's Rainbow. Музична комедія з Бродвею, вперше введена на екрані. У ній перемішаний ірландський фольклор із суспільною сатирою. Грають Фред Астер — у головній ролі і Пітула Кларк, як дочка Фініяна.

ЗЕЛЕНІ БЕРЕТИ —

Фільмова картина з Джаном Вейном змальовує війну у В'єтнамі.

НА ВИСОТАХ СВОБОДИ — High, Wild and Free. — Документальний фільм із Британської Колумбії показує чудові картини життя місцевої природи.

ГАРЯЧІ МІЛЬЙОНИ — Hot Millions. Комедія, побудована довкруги злочину і боротьби з кібернетичною машиною. Грає Петро Юстінов і Мері Смит.

ЯКЕ ВОНО МИЛЕ — How Sweet It Is. Зав'язка цієї комедії полягає в різниці генерацій. Ролі батьків грають Джеймс Гарнер і Деббі Рейнолдс.

КІНГ КОНГ ВТИКАЄ — King Kong Escapes. Японський фільм, що змальовує нову пригоду славної мавпи.

ЦЕНТРАЛЬНИЙ ВІДДІЛ СУА

У 1952 р. постав при Централі Відділ, що гуртує українок, замешкалих далеко від українських осередків. Вони вкладають свою вкладку просто до Централі і Централі є з ними в листовному зв'язку. Запрошуємо всіх наших читачок, що живуть віддалено — вступити до цього Центрального Відділу СУА. Річна вкладка 5 дол.

СПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У вересневому числі Н. Ж. зайшла помилка у видрукуванні прізвища аккомпаніаторки оперетки „Коза Дереза“, поставленої заходами 68 Відділу СУА в Сиракозах. Її прізвище звучить — Марта Кравс. За недогляд перепрошуємо.

Леся Храплива

Мати жде

Це в літературі не новина,
Тема вже підтоптана, блаженська.
Так козачка виряжала сина
На чотири тільки неділеньки...

Протягались довго ті неділі,
Як ходила виглядати зрання.
Йшли жита під серп і знову спіли,
А вона мережила чекання.

Кожен рік спалахували квіти,
Та не рвала — шапку прикрашати.
Нічого тій матері радити,
Що співали поночі дівчата.

Так надхненно виглядала сина,
Аж кривавилося маком жито,
Вдалася така вже Україна,
Щонайбільше матерям тужити.

Аж розрив-травною туга стане,
Що віками матері ростили,
Розірве заржавілі кайдани
І розбудить призабуті сили.

Син нетоптані шляхи промірить
І ввірветься променем у хату.
Стільки літ, що вже ніхто й не вірить;
Мати ж жде. Пророча, вічна Мати.

Перший Листопада у Львові

Перед кількома роками трапилося так, що ми, як туристи, були у Львові саме у річницю Першого Листопада. Вечором перед тим днем пішли оглядати катедру св. Юра. Там застав нас сумерк.

У півтемних, слабо роз'яснених лямпами сутінках, св. Юр виглядав таємничо. Знані так добре, як не з безпосереднього оглядання, то з картин та знімок зариси бар'єр на терасі, що оточує саму церкву, сходи, різьби, а там повні коридорів та закамарків будинки, що оточують катедру. Проти катедри палата, де колись жив Слуга Божий Андрей. Оглядаючи, зупинились ми у мовчанці і кожен думав якусь свою думу, може згадував, може мріяв.

І пам'ять заповнила це подвір'я натовпом людей, що зійшлися тут на торжественну відправу у річницю Листопада. Ось там стояли карними вимуштрованими рядами пластуни, коли ще й Пласт був легальний. А тут кожен перехід, кожен ганок та закамарок повний, набитий шерсть людьми. З церкви чути співи, та хоч не було голосників, то кожен чув і вбирав у себе спів і настрої, кожен був не тільки свідком, але й учасником відправи. Панувало теж напружене очікування. Бо кожна річниця приносила якусь таємно приготувану підпільними організаціями несподіванку.

Колись, помимо поготівля поліції, вночі таємничі руки завісили наші національні прапори на державних будинках, на університеті, політехніці. Раніше, осіннє сонце освітлювало їх ясно і щойно тоді взялася „влада“ за те, щоб їх стягнути та й те нелегко було.

Стоїмо у мовчанці в теперішньому Львові, а уява і пам'ять заповнили, залюднили св. Юр постатями. Здається, що ось-ось, як це було колись, поміж товпою, що стоїть на ганку, щось порушиться і звідти, як тоді, просунеться і поволі розвинеться, замає на осінньому вітрі національний прапор, а на ньому букви ОУН. Заворушився нарід, один одному мовчки вказує прапор, долучує свій голос до співу, що лунає з церкви. Аж тут свист, тупіт копит — випад поліції, що кинулась розганяти зібраних.

Ще й тепер видається нам, що в тінях таємничих закамарків скриваються постаті. Але довкола тишина. Та ось там, з-поза залізної огорожі свято-юрського городу, видно далеко якби заграву. Це там, де Личаківське кладовище. І тоді так було. Це були латинські Задушки і на всіх могилах світилися свічки за душі померлих, може неодних таких, що боролися проти наших Стрільців. А що ж це тепер за світло там? Швидко сходимо і їдемо туди, щоб побачити.

На кладовищі людно. Свічки на численних польських гробах, але не тільки на них. Гробівці Івана Франка, Шашкевича гонуть у свічках. Їх багато на різних могилах, відомих і невідомих українців.

Так то, без ніякого порозуміння, спонтанно почали люди ходити в цей день на цвинтар. У день, коли осінній настрої сприяє поминкам, а листопадові дні кажуть згадувати тих, що віддали життя за Батьківщину, а їх згадувати йнакше не можна.

З Головної Управи СУА

Наші організаційні завдання

П-ні Ірина Левицька
Mrs. Irene Lewytska, UNWLA
Organizational Chairman

Нижче подані ухвали Орг. Комісії будуть основою планування та ведення організаційної праці в часі до наступної Конвенції. В дійсності в них немає чогось зовсім нового, бо завданням орг. референтур на всіх трьох степенях є розбудова нашої організації. Під тим розуміємо творення нових Відділів, Окружних Рад та старання — збільшити приплив членства до існуючих Відділів. Обов'язком орг. референток буде — приєднування членок спираючись на практикованих досі методах та шукання нових способів, вимаганих часом.

Другим завданням — це коротко кажучи — праця над членкою. Під тим розуміємо пізнання її зацікавленя, поглядів і здібностей членок. А також — обзнайомлення її з організацією, її завданнями та методами праці.

Пізнавши членок, відповідно до того укладаємо програму праці. Це буде запорукою, що членки знайдуть вдоволення, самі вдержаться у Відділі, а ще й других притягнуть. А коли увійдуть у методи праці, тоді не бракуватиме рук до праці і нових сил у проводі.

Важливим обов'язком орг. референток є — дбати про гарну, приємну, товариську атмосферу серед членок у Відділах. Це при-

чиняється в великій мірі до росту клітин. Як виходить із вище сказаного, то роля орг. референток дуже поважна. Ніюдин Відділ не повинен бути без тієї референтки.

Справа власної домівки також є великого значення. Досвід каже, що придбання домівки підносить працю Відділу та його престиж у громаді.

Ми мусимо слідкувати за змінами, що час приносить та узгоджувати з тим наше поступування.

Новиною цієї каденції буде те, що твориться комісія при організаційній референтурі Гол. Управи. Сподіємось, що вона причиниться до успішного введення в життя ухвал XV. Конвенції СУА.

Ірина Левицька
Орг. референтка Гол. Управи

Ухвали Організаційної Комісії на XV. Конвенції СУА

1. Охопити незорганізоване жіноцтво у Відділі СУА. Акцію приєднання членок переводити по всіх Округах у місяці листопаді, використовуючи до того всі засоби модерної реклами.

2. Скріпити увагу для кожної членки у Відділі, розглядаючи її зацікавлення і потреби.

3. Змагати до підвищення організаційного рівня членок через З'їзди, Конференції і Семінари. Бажані є частіші зустрічі і тісніший контакт референток Гол. Управи з Окружними Радами і Відділами.

4. Виготовити програму для молодечих і англомовних Відділів з углядженням їх окремих зацікавлень.

5. Кожна Округа повинна змагати до придбання власної домівки.

6. Гол. Управа повинна звернути увагу на поглиблення і зрозуміння жіночого руху взагалі, а СУА зокрема, та виробити в на-

Вже наближається реченець

Наукового Конкурсу

на

історичну працю

З ФОНДУ ІМ. ЛЕСІ І ПЕТРА
КОВАЛЕВИХ

Темою може бути якийнебудь відтинок історії України з позитивним державницьким навітленням. Наукове Жюрі у складі проф. Олександр Оглоблин, голова, д-р Григор Лужницький і Дмитро Левчук, члени, провівши оцінку надісланих творів (щонайменше 100 ст. машинопису), признає одну нагороду у висоті 400 дол.

Реченець Конкурсу — 31. грудня 1968 р.

Твори надсилати у 3-ох примірниках на адресу Централі СУА.

щому суспільстві признання і пошану для цих завдань.

Лідія Колодчин, голова
Марія Баб'як, Марія Воскрес, Анастасія Вокер, Неоніля Дмитришин, Євгенія Дубас, Олімпія Гайдучок, Софія Єдинак, Наталія Каменецька, Дарія Камінська, Ольга Мартинюк, Марія Наваринська, Марія Химинець, члени.

КОНКУРС НА ОБРЯДОВУ СЦЕНКУ

У січні ц. р. ми проголосили Конкурс на обрядову сценку яка вивела б на сцену обрядові звичаї Андріївського Вечора, вертепу, коляда, гагілок, свята св. Юрія, Івана Купала чи обжинків. Наближаємось до реченця Конкурсу, що зазначений на 31. грудня 1968 р.

Недавно тому наспіла перша праця на згаданий Конкурс. Це є п'єса „Коляда“, яку надіслала Параска Дятковецька (псевдо).

До спільної молитви у листопаді

Першого листопад об'єднались ми у спільній молитві в наших родинах і на місці праці. Гарячою молитвою благами ми Господа Бога ласк для нашої переслідуваної Церкви. У 50-ті роковини Листопадового Чину молились ми за борців, що завершили його та за тих, що продовжують тепер визвольне діло на Рідних Землях.

ЕКЗЕКУТИВА СУА

Програма Молодечих Відділів

(Доповідь, виголошена на XV. Конвенції СВА в Шикаго в скороченні)

Змагаючи до творення молодечих Відділів СВА, мусимо з'ясувати собі, яка є ціль того заходу. Найперше стараємось викликати, розвинути та закріпити між молодими нашу свідомість та любов до всього, що є українське. Наша ціль є допомогти молодим стати активними і творчими громадянками українського суспільства. Ми хочемо поширити можливість передавання української традиції, моральних засад та відданості черговому поколінню. Молодечий Відділ — це є тяглість між жіночою осінню і весною. Дітьми опікується школа, підлітками молодечі організації, а молодечі Відділи СВА гуртуватимуть жіноцтво в найбільш творчому віці, в найбільш відважній стадії ініціативи і життя.

Ми, старші жінки може не завжди розуміємо своїх і чужих дітей. А молодечі Відділи являються природним мостом між двома кінцями життєвого ланцюга та лучником між двома культурами, а саме: культурою старого краю та еміграції. Молодечий Відділ — це є доплив свіжої молоді криві до більш повільного темпа наших жил.

Маючи на увазі ці специфічні риси молодечих Відділів, розгляньмо тепер більш конкретно, в чому може полягати їх діяльність:

1. Заохота та підтримка молодих талантів.

Час від часу відвідуємо малярські виставки мистців, що вже мають за собою ім'я, досвід та сміливість. Чи бачимо часто виставки молодих або початківців? А здібних молодих сил у нас не бракує. Та вони не вміють взятися за те і сміливості їм не вистачає. Малярство є лиш конкретним прикладом, а різних талантів у нас велика кількість. Чому не влаштувати музичних, літературних, танкових вечорів для них?

2. Плекання української мови.

Всі ми свою рідну мову засмітили полонізмами, москалізмами, а тепер ще й американізмами. Додаймо до того ще кілька французьких і еспанських виразів і ма-

тимемо ясний образ тієї мови, яку щоденно вживаємо. А нашим молодим ще трудніше висловлювати свою думку рідною мовою, бо вони повних $\frac{2}{3}$ дня зайняті активністю та думками в англійській мові. У них зростає все більше і більше підсвідомий автоматизм думку вкладати в англійські слова. І коли приходить їм щось сказати по-українськи, то десь бракує відповідних слів, десь будова речення виходить смішно, або незугарно... Тому, щоб не втратити думки, вони скоренько скажуть її по-англійськи. І тоді настає т. зв. найменший психологічний спротив і молодник переходить на легший та вигідніший вжиток англійської мови.

В який спосіб можна б скріпити в нас плекання української мови? У нас обговорено це в 84 Відділі СВА. Перш за все членки мають постановити вживати, очищувати і збагачувати рідну мову в родині. Дехто з нас зробив з того свого роду родинну гру при вечері, даючи право всім членам сім'ї (включно з дітьми) зробити заввагу, коли хтось вживає чужого слова. Вислід був успішний, бо саме діти і молодь найбільше активно брали участь у тому змаганні. Інша пропозиція полягала в тому, що кожен член родини мав принести з собою нове українське слово до вжитку. Нове — це значить таке, якого він до тепер не вживав. На чергових ширших сходинах членки обмінювались враженнями цього родинного змагання. Було багато запалу, а не раз і сміху при тому. Це є тільки малий приклад, як можна підійти до такої справи.

3. Заснування бібліотеки кни-

жок, писаних англ. мовою про Україну та українців.

Ці книжки мали б бути до випозичення всім тим, що часто мають нагоду та обов'язок боронити чи доказати якесь українське питання. Це дуже часто трапляється в школі чи в каледжах, чи взагалі в тих колах, де обертається наша молодь. Список таких книжок треба би встановити і їх поступенно придбати. Бажано було б, щоб книжку могли випозичити не лиш членки, але всі, що її потребували б, бо кожна така дискусія може бути лиш корисна для українців.

4. Бібліографія статей про Україну.

Було б також дуже цікаво вести бібліографію статей, писаних англійською мовою про Україну та українців. Це може послужити нам для доповіді чи інформації. Навіть повірити трудно, скільки таких статей розсипали в американській пресі наші талановиті молоді сили. Наприклад Ірка Сайкевич недавно тому написала до шкільної газетки гарну статтю про трипільську культуру. А Лариса Павлинська звернулась із обуреним інформативним листом до видавництва Вебстер, бо воно не вмістило української мови між членами родини слов'янських мов. Все це треба реєструвати і зберігати. Це було б великою заохотою наших молодих до дальших таких спроб. І дало б цікавий перегляд вже існуючих матеріалів. Наприклад, Богдан Олексюк має вже ряд статей, що їх можна використати.

5. Виховна чи наукова праця.

Людина вчиться ціле своє жит-

Увага! Організаційні референтки!

Цього року в листопаді святкуємо п'ятдесяту річницю нашого визвольного чину. Вшануймо пам'ять цієї події тим, що посилено в нашій Окружній Раді чи Відділі кампанію за приєднанням членок. Розгляньтесь поміж знайомими, збирайте адреси, заохочуйте добрим словом. Запросіть їх на найближчу імпрезу Відділу та приділіть їм увагу. Розпитайте у Вашій околиці, чи немає десь жіночого гурта, де можна б створити Відділ СВА. Подбайте у листопаді про Вашу членку та її поповнення!

ОРГАНІЗАЦІЙНА РЕФЕРЕНТКА ГОЛ. УПРАВИ

тя. Тому й зрозуміло, що молодечі Відділи могли б провадити різного роду курси практично-життєвого, педагогічного, наукового характеру.

Трудно тут накреслити програму таких курсів. Знов сягну за найближчим прикладом, що його піддає мені українське життя в Шикаго. Візьмім наприклад матуральний випуск Школи Українознавства. Там 49 осіб одержали матуру по десяти або одинадцяти роках суботнього шкільництва. Честь їм і хвала, а професорам велика подяка. Але що ж далі?

Недавно тому я мала нагоду говорити з мамою торічної матуристки. Вона розказала мені, що її доня за цей рік трохи відчувилася від українства, бо живуть далеко від української дільниці. Вже і мова в неї не така пливка, як була, бо просто не має нагоди її частіше вживати. Мама порадила доні читати українські книжки, але вона до того не доходить. А в молодечих Відділах не бракує осіб із вищою освітою, що можуть створити ряд українських викладів на рівні американського каледжу. Тут хочу додати, що молодечі Відділи мусять приєднатися до створення нових кадрів учителів українознавчих шкіл, бо хто ж буде вчити їх дітей української мови, коли ми, старші відійдемо?

6. Слідуючі напрямні, а буде їх кілька, зберу всі під кличем „Свій за свого у подружжі!“ Всі ми є свідками, як багато молоді втікає від нас. Наші дівчата виходять заміж за чужинців, а велика кількість хлопців жениться з чужинками. Чому це так є? Що є причиною тієї масової втечі?

Першим обов'язком молодечих Відділів було б — розслідувати причини такого стану. Простудіювати певну кількість питань і їх роздати, розіслати та усно перевести анкету з сотнями молодих людей. Уложити відповіді статистично і вивести з того якісь висновки, що нам хоч трохи прояснили б очі. Окрім того багато членок молодечих Відділів недавно вийшли заміж і вони можуть більше нам сказати, що теперішніх дівчат більш приваблює, а що відштовхує. Тим самим, що вони недавно самі пережили ту проблему або саме тепер її переживають, то зможуть по-

могти своїм молодшим сестрам.

Друга точка під тим самим кличем була б: організувати на ту тему доповіді та гутірки з дискусіями. Багато молодих просто нерішені в тому питанні і заохота тих, що недавно тому побралися зі своїми, може мати надзвичайно великий і заохотливий вплив.

Та заохочувати ще не досить. Треба створити щось більш конкретного. Не маю на думці матримоніального бюро, а радше різного роду товариські зустрічі, на яких українські хлопці і дівчата мали б нагоду себе пізнати. У наших молодих часто витворюється враження, що вони ходять до українських установ чи то з примусу чи то з обов'язку (школа, пластові сходи, таборовий вишкіл, проби хору). А для самої забави, то вони йдуть уже в американське середовище, яке для них відкрите. А тут треба створити щось подібного українського, без різниці політичної, релігійної чи класової.

В тій самій цілі я пропонувала б спробу туристичної виміни молоді. Адже така виміна йде між університетами, спортовими дружинами ітд. А тут треба би зладити список родин, що можуть у літньому часі чи в часі інших вакацій чи навіть під час шкільного року прийняти в себе 2—3 чи більше осіб, які хотіли б загостити до нашого міста. І те саме в інших містах. А тоді оголосити це в пресі, повідомити нашу молодь і заохотити її до таких мандрівок. Я особисто належу до такого руху для прийняття французької молоді в Америці й коли в мене є гості з Франції, то думаю собі, чому немає такого руху в нашому поселенні?

7. Окрім цих завдань освітньо-виховного і соціологічного характеру хочу торкнутись також чисто жіночих, що мають для кожної в нас велике значення. Це є гігієна нашого тіла й косметика. Про збереження фізичної справності треба дбати вже замолоду. Руханкові вправи і дієта — це основи здоров'я кожної людини. Про те можна в молодечих Відділах улаштувати гутірки і дискусії.

До тієї самої ділянки належать також ритмічні танці, що їх так рідко плекають в українських кругах. Це є гармонійна комбінація

рухів із музикою, що може збагатити наші одноманітні показові програми.

Те саме можна сказати про сучасну косметику, що є сполучена з правильною відживою. Взагалі зближення краси до природи дуже відповідає молодечим концепціям модерної краси. В тій ділянці ми здається маємо досить фахових сил, що їх можна було б цілком добре використати.

Цих кілька сугестій, зачерпнутих із численних зустрічей із молоддю, прошу прийняти як прицинок до великого завдання — укладу програми молодечих Відділів, що стоїть перед Союзом Українок Америки.

МУЗЕЙ НАРОДНОЇ ТВОРЧОСТИ СУА

Найбільш достойним гостем, що відвідав наш Музей, був Верховний Архієпископ Кардинал Йосиф Сліпний. Дня 10. серпня 1968 там привітала їх Блаженство п-ні Стефанія Пушкар, голова СУА. Проводячи Блаженнішого по кімнатах Музею, пані голова вказала на найбільш рідкісні експонати. Їх Блаженство затримався при килимах, серед яких пізнав „Гетьманський“ проєкт Р. Лісовського, відомий йому з виставок „Гуцульського Мистецтва“ у Львові. З зацікавленням приглянувся до виставлених весільних короваїв, виконаних уже на новому поселенні. Цей момент використала пані голова, щоб предложити прохання нашої Культ.-Освітньої Комісії. У студіях і пізнанні нашої обрядовості Комісія рахує на зрозуміння і підтримку нашого духовенства. Багато обрядів є пов'язані з церковними відправами, а між ними традиційне впорядкування нашого весілля. Їх Блаженство прийняв це наше домагання на письмі й обіцяв приділити тому увагу.

ЮВІЛЕЙНЕ ЧИСЛО Н. Ж.

Вже наближаємось до повного 25-ліття нашого журналу. Не плануємо офіційного ювілею, бо недавно тому відсвяткували наше 20-ліття. А запрошуємо пресових референток і читачок — причинитись до ювілейного числа, що припадає на Різдвяний час. Тому закликаємо до надсилання привітів і оголошень до Різдвяного числа. Відділи дістали відповідні заклики і формуляри.

Дзвін „Кирило“

(Образки зі Львова)

Там на Руській, на Підваллі...

Сонце стояло високо над львівською Ратушею, його гаряче проміння спливало по камяниці „Дністра“ і тінню відбивалося на старих мурах Волоської Церкви. Тротуари Руської вулиці, виложені теробовельським каменем, виглядали так, якби ще більше порожевіли від спеки. Був серпень...

З трамвайних шин заносило мазуюкою, місцями блестіла вона і розливалася до сонця. Альойзи Карлик сидів похнюплений в кутку при вітрині „Союзового Базару“, насунувши службовий кашкет, з-під котрого були видні вуса, як у козарлюги. Біля його ноги, на яку кульгав, стояла сперта коротка залізна палиця, що нею робив зміну шин т. зв. „вайху“. Це була його праця, яку він виконував сумлінно.

Я стояла на розі по тім боці, спершись об мур городу, що притикав до церкви, чекаючи на Миросю, яка часто забігала в наше подвір'я бавитися. В руках тримала я своє невідлучне „діябольо“ (дерев'яна шпуля з двома патицками, до яких був прив'язаний шнурочок) і сандали...

З банку „Дністер“ повиходили спішно урядники, заметушилось-зароїлось від людей, стало гамірно. Але це не тривало довго. Трамвай на легкому скруті Бляхарської вулиці заскреготів... Альойзи простягнув свої короткі ноги, підсунув з носа кашкет, взяв автоматично залізну палицю і позіхаючи зробив „вайху“. Два вагони, пристанули на розі коло „Союзного Базару“ і заслонили вид вулиці.

Того дня мені було досадно. Вчора... Дуфта, Трисьо, Крика, Лянгус і Силько ходили до кіна „Пасаж“ на комедію з Чарлі Чапліном і мене не хотіли взяти. Так стояла я задумана про Чапліна і Миросю. Повинна вона десь там бути за вагонами трамваю на розі. Здавалося навіть, що чую її дзвінкий голос. Трамвай дзенькнув і скрутив на Підвалля, а даліше на Личаківську вулицю... Альойзи

стояв з палицею, а біля нього усміхнена Мирося з м'ячем у руках.

— Миросю, я тут! — крикнула я до неї — можеш тепер перебігти. Вулиця порожня.

Ми були вже разом. Вона променіла ціла від радості, а очі в неї стали ще більш зеленкуватими.

— Наталко, заграймо в „крепці“ — сказала Мирося, коли ми підійшли кілька кроків.

— Добре! —

Ми присіли разом на тротуарі в затишній вулиці проти головної брами Ставропігійського Братства. Мирося висипала зі жмені п'ять камінців, які досі держала цупко, щоб не погубити.

— Миросю! починай перша!

Камінці підлітали в гору, то спадали на наші долоні. То по одному, по два, по три, чотири. Підкидали, ловили у воздуху, розсіпали... у безконечність.

З подвір'я доходив на вулицю гамір. Коли він став голоснішим, Мирося згорнула „крепці“, взяла свій м'яч, я сандали і „діябольо“ і ми пішли в сторону подвір'я, під браму, над якою звисав дикий виноград. Брама раптово відчинилася і вийшов переступаючи високий поріг, о. Горчинський, наш шкільний катехит.

— Слава Ісусу Христу! — ми вклонились отцеві.

— Слава на віки! Дівчатка, а не забудьте завтра до церкви. У нас празник і відпуст Успенія Пресвятої Діви Марії. — промовив отець, відходячи.

Ми ввійшли на подвір'я... а там дітей! О Господи! ще й зі сусідніх кам'яниць. Поприїздили з вакацій. Більші грають в „паянта“, а менші приглядаються і б'ють „браво“. Крик неймовірний!

Раптом... з кута брами, де містилася парохіяльна канцелярія, вийшов сторож Стах Косач з березовою мітлою в руках. Як не махне нею у воздуху, як не скрикне на ціле горло!

— Гайда на вали! — аж його голос лоскотом відбився від мурів і десь затих, між колонами каплиці „Трьох Святителів“.

Братська церква св. Успення у Львові

Assumption Church in Lviv, Ukraine

Кільканадцять пар ніг з галасом і тупотом вибігло поза головну браму. Задихані, змучені і перелякані посідали на травнику Малих Валів. Стах — таки добре налякав... Хтось крикнув:

— На Кайзервальд! — На Високий Замок! Під Лису Гору! — Але ніхто ніде не збирався йти. Я з Миросею стояли на тім самім місці де перед тим грали „крепці“. Здалека почувся ніжний, жіночий голос:

— Миросю! Ходи вже додому!

— О! Це моя мамця! До побачення, Наталко! Завтра! Так ми розійшлися з думкою про завтрашнє свято.

Відпуст у Волоській церкві

На Празник Успення Богородиці з'їхалось чимало прочан з усіх усюдів. В затишну вулицю почали під вечір попереднього дня з'їздитися вози з прочанами, щоб зарання зайняти місце на нічліг. А скільки їх ночувало на нашому подвір'ї і по всіх стодах! Це знала тільки я і Стах Косач, сторож кам'яниці, що цієї ночі брами зовсім не замикав.

Була вже пізня пора, а Стах кульгаючи, чалапав старими пантофлями по подвір'ї, тримаючи в правій руці жмуток ключів, якими подзвонював. То знову йшов до брами — ніби перевіряв чи всі сплять.

Одні прочани спали в брамі на своїх відпустових клунках, другі під сходами. Лежачи зідхали зі змучення далекою дорогою, оберталися на всі боки, а їх стогін доходив десь аж до третього поверху.

Ніч була місячна. Хтось переступив поріг брами, ще хтось заговорив півголосом. Аж ось Бернардинський Костел вибив 12 годину ночі. Ціла кам'яниця затихла. Стах востаннє зробив закрут коло парохіяльної канцелярії і зник у сутінках коридора.

З Підвалля доходив глухий стукіт. Продавці збивали у посліху будки, що на них будуть продавати свій відпустовий товар; різні медаліки, молитвенники, образи, вервиці, а для дітей „фуркала“, „пищавки“, когутики і різноколірові цукерки. Легкий вітер повівав із окраїн міста і ніс зі собою запах квітів і скошеного сіна.

Я не спала. Думала про відпуст і що завтра хлопці зі Ставропігійського Братства будуть помагати Стахові дзвонити на Волоській вежі. Дзвін „Кирило“, тяжкий дзвін, потребував багато рук, щоб його зрушили. Розказував нам о. декан Гургула, що серце „Кирила“ раз урвалося і впало просто на долину у захристію. На думку про те, я здригнулася. Мама зауважила це і півголосом заговорила до мене.

— Наталю, ти ще не спиш? Чому здригаєшся?

Легше якось мені стало від маминих слів. Не тямлю, коли й зашула.

Пробудилась від раннього гамору, що був дужчий ніж звичайно. З Руської вулиці доходив скрегіт трамваїв, які скручували на Підвалля, кінських копит, що цокотіли однастайно по брукові, міських поливачок зі шітками, що скроплювали вулицю. Все це зливалось в одну небуденну симфонію. Коло каплиці Трьох Святителів, під колонами, чути було голоси. Це Кінаш, старший брат, повчав Сестрицтво, щоб знали, який має бути порядок процесії. Кінаш, якого ми, діти, називали „водзіре-йом“, це був великий оригінал. Ходив у чорному куцому плащі, що тісно обіймав стан. Важний і „надутий“ похожав кроком, що мов „човен, по воді вихитується“.

Аж ось вдарив дзвін! Тужно,

протяжно. Я зірвалась на рівні ноги і збігла миттю по сходах вдолину. Біля каплиці не було вже майже нікого. Підійшла я до залізних, малих, вузьких дверей, якими Стах із хлопцями входив на дзвіницю. Легко відхилила їх і увійшла у вузьку спіралю сходів, якими могла пройти тільки одна особа. Сходи та мури, серед яких вони вели, були грубі з тесаного каміння. Від них віяло холодом. Далше пройшла я довгим коридором, між головною церквою і каплицею та звернула на ліво у великий отвір. Сам отвір був чотирикутний, а в ньому примітивно збиті, високі, дерев'яні сходи. Під ними находився архів книжок, які давно припали порохом. Із двох вузьких вікон продиралось у темні трошки світла.

Мене огорнув страх. Пригадала собі чомусь таємничі піраміди і Сфінкса, що якби глядів на мене своїм проникливим зором... і серце „Кирило“, що раз урвалося і впало прямо у захристію. Боже! а я тут сама... Хотіла кричати до Стаха і до хлопців, але гомін дзвона не давав. Я відрухово закрила собі голову руками. Коли прийшла до рівноваги, схопила руками поруччя і видряпалася на перший, високий ступінь. А дзвін дзвонив, дзвонив, без перерви.

Я підходила все вище і вище. Порох, що осів на дошках, при кожному порусі ніг, підносився вгору так, що повно його мала я у горлі та нідзрях.

„Кирило“ не вгавав. Його голос і вібрація з усією силою розходилися по вежі і розпирали мої груди і серце. Здавалося мені, що цей голос увійшов у мене... і що я є тепер дзвоном. З таким почуттям, задихана, станула я під самим склепінням, де він дзвонив, саме проти нього і бачила як Стах і хлопці тягнуть грубезні шнури. Очі звертаю то в ліво то в право, слідкую за серцем „Кирило“, що вдаряє у крису. Кричу до них щосили... але вони мене не чують. Відважуюся і прискакую помагати тягнути шнури. Ще раз, ще два, ще десять, ще двадцять... і Стах дає знак, що дзвонення на сьогодні закінчене.

Ми зійшли на долину. Коло каплиці лежали порозкидані рештки запашного зілля, яке тут посвячували. Я позбирала кілька галузок

і положила перед великий образ Матері Божої, що висів між колонами.

Обхід і святочна відправа були поза нами, а ми зі Стахом ще довго розказували про відпуст, про „Кирило“ і його силу і про те, як я лізла сама на Волоську Вежу.

Новинки з Централі

Дня 14. вересня 1968 р. Централю США у Філядельфії відвідали п-ні Ірина Левицька, орг. референтка і п-ні Ольга Муссаковська, фін. референтка Гол. Управи. Тут відбули нараду з Екзекутивою, на якій обговорено **плян праці організаційної референтури** на наступну календію. З тією ж метою прибула до Філядельфії 21. вересня п-ні Ірина Кашубинська, госп. референтка Гол. Управи. У вичерпній дискусії з головою п-ні С. Пушкар і заступницею п-ні Л. Бурачинською обговорено **плян праці госп. референтури**, що референтка висунула.

Дня 28. вересня 1968 р. прибула до Філядельфії п-ні Олена Климишин, виховна референтка Гол. Управи. Того дня рано вона провела огляд Дитячої Світлички 43 Відділу. По полудні взяла участь у Конференції Краєвої Виховної Ради Америки, де виступила з доповіддю про дошкільне виховання. Дня 29. вересня відбулось засідання Екзекутиви для обговорення **плян праці виховної референтури**.

Дня 4. жовтня 1968 р. прибула до Філядельфії п-ні Наталія Чапленко, культ. освітня референтка Гол. Управи. Того ж дня відвідала Гурток Книголюбів при 10 Відділі США, що розпочав другий рік праці.

Дня 5. жовтня п-ні Чапленко висунула проект **плян праці культ. освітньої референтури** на нараді з п-ні Лідією Бурачинською, містоголовою і п-ні Осипою Грабовенською, секретаркою.

У неділю 6. жовтня провела **нараду Культ. Освітньої Комісії** США, що вперше відбувається у Філядельфії.

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОШІ ХОЧ О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?

На концерт зі Стежками Культури

Репортаж

Читачі „Нашого Життя“ знайомі зі „Стежками Культури“, хоч би через Конкурс Перекладу, в якому учасниці „Стежок Культури“ брали участь, а одна з них Богданна Волянська дістала першу нагороду, яку їй врочисто вручено на цьогорічному третьому вже таборі „Стежки Культури“.

Переклади це дальше одна з ділянок, якими зацікавлені „Стежки Культури“. Табір ділиться на гуртки зацікавлених, в яких одні саме перекладають, другі малюють, інші видають одноднівку, творять короткометражний фільм і т. п.

Але ж у чому бере участь увесь табір. Це гутірки з відомими письменниками, малярями, фільмовцями і т. п., це ватри, сніжки, а теж така імпреза, як прогулянка до Тенгелвуду, що відбулася 23. серпня.

Великий автобус заїхав на Вовчу Тропу. Водій уже не вперше везе пластунок, це видно по його привітній усмішці. Ціль поїздки — Тенгелвуд, де відбувається фестиваль славної бостонської оркестри. Але ж по дорозі маємо відві-

дати у Честервуд робітню Данієля Честера Френча, різьбяр, який між іншим різьбив славу статую Лінколна, що знаходиться у Вашингтоні. В пляні теж оглянути Тирінгам Арт Галері.

Ледве автобус вирушає, у ньому вже твориться хор. Пластунки співають так гарно, що в галерії у Тирінгамі просять їх заспівати, та ще й питають чи вони професійні співаки. Улюблена пісня — твір пластунки Богданни Волянської „Не вернеться“. Загальну увагу звертають теж їх гуцульські сердечки. Дехто пам'ятає уже зустрічі з пластунками.

Не обійшлося без того, що ми трохи блудили, але все таки заїхали на час і зайняли місце у чудовому парку в Тенгелвуді. Слідом за автобусом їхало червоне авто поета Олега Коверка та рецитатора Юрія Миськова, що мали уже зустрічі на гутірках із пластунками, а тепер додержують їм товариства. Іде теж проф. Горницький, що підготовляв їх до вислухання концерту на гутірках, на яких пластунки слухали теж музики тих композиторів, що є у програмі концерту. А програма така: Кар-

тер, Форе, Шавез, Копланд, Стравінські.

Диригує Арон Копланд.

На мураві, а частинно на кріслах критої аудиторії засіли тисячі людей. Вечір несе холод та вологість. Тож дехто зі слухачів вислуховує концерт лежачи у спальних мішках, чи прикритий коцом. Аудиторія положена в чудовому з великими старими деревами парку. Над нами зоряне небо. Це додає музиці додаткового чару.

Під час перерви пластунки ідуть за сцену з програмками і просять диригента та композитора Копланда за підпис. На вид гуцульських сердечків славної музика каже: „О, українки прийшли“.

Пізно вночі вертався автобус на Вовчу Тропу в Іст Четем. Пластунки не скоро почали співати. Видно переживали заслухану музику. Вона своєю модерністю може і ближча їм, хоч напевне не легка до слухання. Славної бостонської оркестри не кожному дано послухати. Але ж така роля „Стежок Культури“, щоб наблизити пластунок і зацікавити їх передусім українським, але не лиш українським мистецтвом, літературою, культурою.

У. С.

РАДІОПЕРЕДАЧА ОКРУЖНОЇ РАДИ В ДІТРОЙТІ

Дня 7. вересня 1968 р. Окр. Рада США в Дітройті почала надавати свою власну радіопередачу. Щосуботи від год. 8:30 до 9:30 на стації ВАБХ — 99,5 ФМ лунає українська мова в доповідях, віршах, плагівках. Програма призначена не тільки для старших, але й для молоді та дітей. Табір організують пластунки куреня Перші Стежі. Коменданткою попереднього табору була Лариса Онишкевич. Вона співпрацювала у підготовці цьогорічного, а ним провела Рута Галібей.

Ініціативу до радіопередачі дала культ.-освітня референтка п-ні Рома Когут. Куток молоді буде провадити п. Володимир Грушкевич, а для дітей п-ні Олена Климишин, виховна референтка США. Технічним оформленням радіопрограми зайнявся безінтересно наш молодий фахівець п. Роман Луцький.

На виховні теми

Діти і Свят-Вечір

(Спомин)

Ой, заказано і загадано —
Святий Вечір!

Зложилось так, що в різдвяний час я була переїздом, у чужому місті і мала від кількох знайомих родин запрошення на Свят-Вечір. Я вибрала тих, що мали троє дітей. Бо чи Різдво не є святом дитини? І чи в нас, старших не залишався спомин Свят-Вечора в рідній хаті на життя і не ogrівав нашу душу в холодних важких хвиликах чар колишнього дитячого Різдва?

Та цей Свят-Вечір був для мене розчаруванням, одним з найбільших, які я пережила у своїй життєвій мандрівці між українцями в світі.

Дім панства М. був дорогий, модерний і вибагливо влаштований. В дитячих кімнатах шафи були повні штудерних іграшок. Але українська дитяча бібліотека була невеличка... І коли я збрала дітей коло себе, поки мати була зайнята в кухні, і просила дітей заколядувати, виявилось, що вони не знають ні одної колядки. Не знали теж нічого про вертеп, не знали якоїсь різдвяної сценки, не чули про Різдво в Україні, не знали, що це є дідух, кутя, не розуміли привіту „Христос родився“, „Славіте“. Знали лиш, що ввечорі під ялинкою будуть дарунки і які, бо вони „собі замовили“ у батьків. Найстарший, 12-літній Андрій сказав гордо: „Мій дарунок вийде на 25 доларів“.

По Святий Вечері, що її діти їли не уважно, і зривалися кілька разів заглянути, чи вже є дарунки під ялинкою, ми перейшли до вітальні, де лежали гори блискучих пачок. Батько роздав усім дарунки, навіть я, чужа гостя не була забута. Та наша вся увага була на дітях; виявилось, вони помилилися у своїх сподіваннях, дарунки були не лиш ті „замовлені“, але й багато інших в додатку, то ж радість була подвійна. Нагло вчинилася суматоха. Молодший Петрусь хотів побачити, що Андрій має за іграшку, і простягнув ручку. Ан-

дрій відштовхнув його, малий не подарував і копнув старшого брата в живіт, третій Василько вхопив Петруся за волосся і піднявся крик. Батьки й старші сміялися, бо сцена мала в собі багато комічного, лиш мати хотіла перебити бійку, але коли батько сказав „лиши, вони самі дадуть собі раду“ — махнула рукою і ми пішли до стола на каву, а діти за хвилину теж розійшлися, насуплені, кожний зі своїми іграшками.

Мене боліло серце за дітей, що не лиш не знали рідного різдвяного побуту, і не читали українських книжок, але не знали найважливішого, що в Різдвяну ніч народився той, що приніс світові мир і братолюбіє, що Різдво це свято миру й любові.

І. Винницька

Розмова з мамою

Українських різдвяних атрибутів та їхніх назв чимало, не легко їх дітям запам'ятати. Чи можете подати літературу та засоби, звідкіля можна черпати дані про різдвяні звичаї для дітей?

Молода мати

Легкий і цікавий матеріал знайдете в книжці О. Воропая „Звичаї нашого народу“ (у двох томах) і яку можна одержати в наших книгарнях. Щодо засобів, то господарська референтка СУА п-ні Ірина Кашубинська пропонує учителькам Світличок та матерям гру „Різдвяний стіл“; діти одержують назви предметів: дідух, свічка, сіно, солома, скатерть, вертеп та ін. (залежно від кількості дітей), а інші назви страв: кутя, борщ, вушка, вареники, пиріжки, голубці, узвар, паяниця, колач...

Провідниця забави, у світличці, чи вдома (де можна кількість назв зменшити, відповідно до кількості дітей), викликує по черзі назви, напр.: „Тепер покладемо на стіл кутю“. Дитина виходить. „Хто ти є?“ — „Кутя“ — відповідає дитина. „То сідай по-середині, тобі почесне місце на столі, бо ти кутя“. Так по черзі діти-пред-

мети і діти-страви засядуть до стола і заколядують спільно.

П-ні Кашубинська пропонує також п'єску на цю тему, а заки таку хтось напише й видрукує, то можна проводити такі й подібні гри. В цей спосіб можна теж вивчити постаті вертепу й деяких колядок.

Роксоляна

Дитяча коляда

1.
Я маленький хлопчик,
Ізліз на стовпчик,
У дудочку граю,
Христа забавляю.
Христос засміявся,
За грубу сховався.
А ви, люди, знайте,
Грошика ми дайте!
2.
Я маленька дівочка,
Як у полі квіточка,
Чобітки корковенькі
Будьте зі святами здоровенькі!
3.
Колядин, колядин,
Я у батька один.
Мені не дивуйте,
Ковбасу лаштуйте!
4.
Колядин, колядин,
Я, бабусю, один.
Винеси мені пиріжечок
Та положи у мішечок
З руками, з ногами,
Щоб бігав за нами.

Замовляйте збірник

І в г и Ш у г а й
НЕБЕСНИЙ ГІСТЬ

Вміщує 5 сценок

— Ціна 1.00 дол. —

Замовляти в Централі СУА

ПОДАРУНКОМ НА СВ. МИКОЛАЯ
І ПІД ЯЛИНКУ

будуть

дитячі книжечки:

СНІЖИНКИ	75 ц.
СНІГОВА БАБА	50 ц.
ЗОЛОТЕ ПАВУТИННЯ	50 ц.
СРІБНА ЗІРКА	50 ц.
ОСІННЄ ЛИСТЯ	50 ц.

під редакцією Марії Юркевич

Замовляти в Централі СУА

Успіхи молоді

Багато говориться і пишеться в нас про молоді таланти. Мовляв, їх треба зогріти й підтримувати, а кому це не личить краще, як жіночій організації? Тому в нас ідуть музичні й літературні вечори, танкові пописи, мистецькі виставки. Увага для молодих талантів зростає.

Але що казати про тих, що самотужки вибилися у чужий світ? І не чулись ми, як та чи інша закінчила освіту чи вишкіл і вже її немає серед нас. А ми хотіли б їх огорнути нашою увагою і любов'ю. Ось подаємо згадку про дві такі молоді сили, що вже розпочали свою мистецьку кар'єру.

Євгенія Турянська народилася в Україні і приїхала сюди 5-річною дівчинкою. З батьками замешкала в Честері, містечку Пеннсилвенії. Змалку можна було зауважити в неї замилювання до музики. З п'ятої класи почала грати на скрипці й за гарну гру одержала своє перше признание

Євгенія Турянська
Singer Eugenie Turiansky, member
of W. Goldovsky Opera Institute

від учительки музики. Це була скрипка добірного виконання. Виступала у шкільній оркестрі, а також грала на виступах у парохіяльній залі. Далі почала співати, як солістка на шкільних святах. Вже в середній школі записалась на навчання співу у вчительки УМІ Інни Черняхівської. А по закінченні середньої школи працювала у Філядельфії, як креслярка.

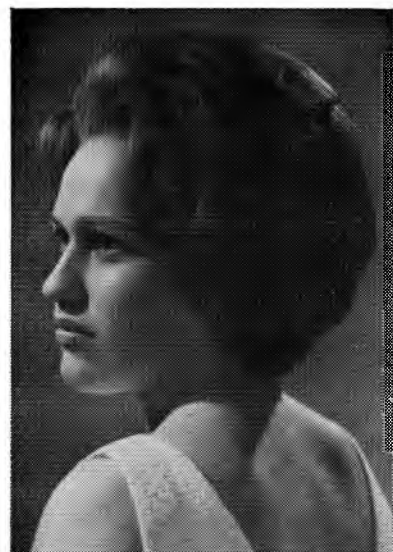
Однак пісня завжди вабила її. У 1964 р. пішла вчитись до Музичної Академії у Філядельфії. Завдяки голосові та своїм здібностям отримала стипендію. За чотири роки закінчила навчання, хоч далі працювала кресляркою. У цьому році одержала диплом бакалавра музики, а потім зголосилась на вишкіл до Оперного Інституту при Вільям Каледжі в Вірджинії. Там її здібності належно оцінили і запропонували контракт на повний оперовий сезон. Як драматичне соопрано вона співатиме ролі з різних опер. Тепер трупа Оперного Інституту В. Голдовського почала свою об'їздку по Америці і мало хто знає, що в рядах її виконавців є молода українська співачка Євгенія Турянська. Коли прибуде до вашого міста, можете її привітати.

Лариса Борушенко народилася в Катовицях, де її батьки були на заточенні. Далека мандрівка привела її разом із батьками до Бразилії.

Мале дівчатко виявило змалку замилювання до музики. Тому батьки дбайливо плекали це вміння і рано почали вчити її гри на фортепіані. По закінченні середньої школи вона вступила до Державної Музичної Школи стейту Парана і закінчила її в 1961 р. Курс концертної піаністки вона перейшла в 1964 р. з найвищою оцінкою. У черговому році одержала на Музичному Фестивалі Парани золоту медаль.

Після того молода піаністка відбула концертну туру по містах Бразилії. Вона виступала в Сан Павло, Ріо де Жанейро, Порто Алегре, Курітібі. Бразилійська преса принесла прихильні оцінки. Щорічна участь у музичних фестивалях країни, що відбуваються у літньому часі, показали її гру музичним знавцям. На останньому фестивалі в Порто Алегре був представник американської амбасад. Це й допомогло їй одержати стипендію на виїзд до ЗСА.

І так цього року Лариса Борушенко прибула до цієї країни. Музичний Фестиваль в Амблер, Пеннсилвенія, тривав 6 тижнів і впродовж того часу вона мала нагоду виступати та слухати гру передових піаністів.

Лариса Борушенко-Моро
Pianist Laryssa Borushenko-Moro
from Brazil attended the Musical
Festival in Ambler, Pa.

Жаль, що через літній час (липень-серпень) не можна було влаштувати виступу в українських осередках.

Разом із нею приїхав її чоловік Персі Моро. Це бразилієць італійського походження, що не тільки підтримує музичні замилювання своєї дружини, але й просовує вістки про Україну й українців у бразилійську пресу. Він бо журналіст і саме для завдань свого фаху прибув до ЗСА.

По повероті з ЗСА Ларису чекають три концерти. Щоб віддячитись за стипендію молода піаністка включається в музичну програму Товариства Сприяння Музиці. Вона далі працює над собою і навчається в одного з найкращих піаністів Бразилії — Арнальдо Естеллелла. У 1969 р. має запланований концерт із оркестрою в Ріо.

Знов молода музична сила, що вже розпочала свій лет. Обидві стоять на порозі мистецької кар'єри. Вітаємо їх із успіхом та бажаємо сил і охоти до дальшого лету!

Л. Бура

ОСОБИСТЕ

П-ні Марії Когутяк, голові Окружної Ради СУА в Рочестері, складаємо щире співчуття з приводу смерті її бл. п. матері Камілі Токарської. Нехай Господь Бог допоможе їй пережити цю велику втрату!

Головна Управа СУА

На актуальні теми

Зasadничі думки

Дорога пані Наталко!*)

Коли не в черговому, себто вересневому числі, то продовжую свого листа в листопадовому. Може й краший був такий відступ від попередніх моїх думок — ще й коли наспів допис Лесі Храпливої „Бо ми його любимо...“, що покликався на мої слова. У міжчасі появилася Ваша характеристика молодій членки СУА, що дала аналізу прикмет цієї нової постаті в нашій громадській дійсності.

А я дозволю собі продовжувати свої напрямні. Молода членка СУА повинна слідувати та користуватись усіми проявами культури свого довілля. Находити в ньому не тільки матеріальні здобутки: нові моделі авт, вибагливі сукні чи косметики ітп., але в першу чергу хвилюватись його культурними надбаннями чи змаганнями. Молодій членці СУА треба поради, щоб читанням преси, журналів та видань різних політичних напрямків і угруповань, та слуханням різних доповідей і панелів, вона втворила собі свій власний, індивідуальний погляд, а не безкритично приймала накинений чоловіками, товариством чи хвилево сильнішим політичним угрупованням. Ми залюбки повторяємо, що ми самі діти „політичної еміграції“! — А яку роллю відіграли зараз ми, жінки, у розвитку політичної думки цієї „політичної еміграції“ в діаспорі? Ми переважно чемно слухаємо, плескаємо в долоні там, де нам кажуть, готовимо буфети з національно-побутовими стравами та з чистим серцем дозволяємо на роблення жажливих помилок у громадських установах, в яких ми є відповідальними членами. Також не беремо активної участі в розв'язуванні важливих громадських і політичних проблем нашого часу. Молода членка Союзу Українок Америки не сміє бути аполітична! Її голос якраз — це голос історії нашої спільноти поза межами нашої Батьківщини. Подбаймо про те, щоб вирішували в ньому далекозорість, ідеалізм і дійсна демократія.

*) Гл. статтю авторки під тією ж назвою в ч. 7, Н. Ж., 1968.

Врешті Провід СУА повинен допомогти членкам в об'єктивному пізнанні сучасної України. Цієї України, що заговорила до цілого світу словами Чорновола, Караванського, Кузнецової та інших і поклала почерез океани тривкий міст до нас. Приготовити до зустрічей із Нею по цьому і по тому боці, що напевне у великій мірі допоможе молодій членці у заповненні національної ідентичності, а тим усім героям із книги Чорновола „Лихо з розуму“ докаже, що вони там — а ми по широкому світі — один незломний і нескорений український народ.

Хотіла б ще поговорити з Вами, пані Наталко, про роллю СУА, як допоміжного чинника в молодечих організаціях.

Хоч широко вже про це дискутувалось на 14 Конвенції СУА, але через брак виразного становища Проводу, ця допомога завжди мені чомусь видається більше конкурентційною як допоміжною. Тяжко назвати „допоміжною працею“ висилку цих кілька дітей до літніх таборів. Та ще й до цього із власним вибором дитини, без запиту, чи дана дитина в організації заслужила собі на цю стипендію. Висилка незалежної дитини на літо з душевного міста — це суспільна опіка а не співпраця і допомога молодечим організаціям. А далі і ми — і вони виховують так часто різними і противними методами і засобами! Замість вести дійсну і постійну кампанію за приналежність кожної української дитини до молодечих організацій — плянуємо багато, як охопити незорганізовану молодь, як включити молодь до СУА і т. п. Замість виразно доручити членкам пізнати спосіб праці та побуту молодечих організацій і допомагати виховникам — мами, членки СУА, нарікають, але не виказують готовості прикластись до поправки ситуації, вимагають — але самі не допомагають. А приплив до молодечих організацій молодих матерів з їхніми діточками великий, мабуть багато більший, як до СУА, значить, ці організації виконують корисну і добру працю — а ми за це їх побільше критикуємо.

Та сьогодні, думаю, мабуть вже досить ми наговорились!

Надіюсь зустріти Вас знов на спільній зустрічі. Може найдемо більше охочих ці всі теми ширше обговорити та продискутувати — бо вони завжди дуже важні та актуальні!

Щиро Вас здоровлю

Ваша

Марта Ярош

НОВІ ВИДАННЯ

Алла Косовська: ГРСЬКИЙ ВОВК, повість. В-во Ю. Середяка. Буенос Айрес — 1967. Обкладинка роботи Бориса Крюкова. Ст. 196.

Як авторка зазначила у вступній нотатці — сюжет оснований на правдивих подіях, але введено у повість декілька персонажів і випадки з життя декількох людей. Понадто авторка користувалась даними з книжок з життя і дії УПА. Спершись на таких даних дала нам письменниця книжку, яку можна би назвати пригодницькою, помимо історичного підложжя. Починається у романтичному оточенні Кавказу серед осетинів, де бувший в'язень, тепер лікар приймає гостей з України. Та доля недовго дозволила жити у таких умовах. Герой покидає Кавказ, щоб помститися за смерть рідних. І далше веде його серед кривавих і жорстоких пригод аж до героїської смерті. Читається легко і цікаво, аж до останньої стрічки.

Роман Купчинський: СКОРОПАД. Поема. В-во „Червона Калина“, Нью Йорк 1965. Обгортка. ілюстрації й оформлення: Едвард Козак. Кінцеве слово: Іван Кедрин.

Героєм поеми є постать сперта на правдивій особі — Івана Цяпки-Скоропадського, але не тільки, бо є ще другий „збірний“ герой, а саме — Лицарі Ордену Залізної Остроги. І один і другий герой це витвір стрілецького романтичного життя. Автор, спираючись на деяких оповіданнях самого Цяпки, домалював собі і тло і пригоди і ось у живій, ритмічній формі, як би взятій з Енеїди, читаємо поему про три дні на замку Скоропада. Ілюстрації Едварда Козака доповнюють твір.

Поема, написана Романом Купчинським у 1919—1922 рр., пере-

Вилетіла з мистецького гнізда

Ми зустрілись із Тамарою Вожаківською. Моїм бажанням було познайомити наших читачок з досягами молодого мистецької сили — талановитої танцюристки. Тамара радо відповідає на мої питання. Родина Вожаківських є відома нашій громаді. Батько її — диригентом хору в церкві св. Тройці в Ньюарку, брат Юрій — скрипаль, сестра Світлана — співачка, а найстарший брат Володислав — математик. У мене на устах висить питання про ще одного члена родини, та Тамара його відгадує й каже:

— А мати любить книжки і радо читає поезії.

— Як добре, — подумала я, — що та, яка виростила цей буйний сад талантів, залишила і для себе вільні хвилини для своїх власних уподобань.

У матері Тамари я бачила наш журнал. Тамара народилась в Україні, в с. Глудосах.

— Чи не в тих Глудосах, що їх описав письменник Ф. Мелешко у своїм творі „Три покоління“? — перебиваю її.

Так, ще дуже маленькою дівчинкою виїхала Тамара з дому, а дитинство її виповнили мандрівки. Бо ж шлях із Глудосів до Ньюарку довгий, тяжкий, повний переживань і незвичайних подій.

Незалежно від обставин, ще маленькою дівчинкою вона втілювала в рух звуки музики, і сама каже:

— Я хотіла не словами, а рухами-танцем говорити, виявити свої переживання.

І на це не могла не звернути уваги мати, що добачила і в цій своїй дитині вроджені здібності. Як тільки це стало можливим, після поселення родини в Ньюарку, Та-

жила сама свої пригоди. Двічі вона загубилась у воєнних переходах, але автор відтворив її з записок та з пам'яті і врешті вона діждалася видання. Про це все довідуємося з кінцевого слова та передрукованої з „Календаря Червоної Калини“ з 1937 р. статті Івана Іванця.

У. С.

мара 1952 р. почала фахову освіту в Академії класичного балету в цьому місті і закінчила її в 1961 р. Ще як учениця брала участь в „Гарден Стейт Баллет“ — що давав свої вистави разом із симфонічною оркестрою по більших о-середках Америки. За успіхи в навчанні, одержала стипендію і продовжувала свої студії в Джуліярд Скул оф Мюзік у Нью Йорку. Під час навчання виступала у балетних виставах „Фонду Центру Линколна“. Спеціально хореографічна вистава „Балляда“ до музики Скрябіна, укладу Анни Соколової, в якій Тамара брала участь, увійшла в програму концерту в цьому Центрі.

Теоретичні студії поглибили її знання, дали можливість ще більше полюбити свою професію і утвердили її в тому, що цей вибраний нею шлях єдиний і правильний. Зайво питати, чи любить Тамара свій фах.

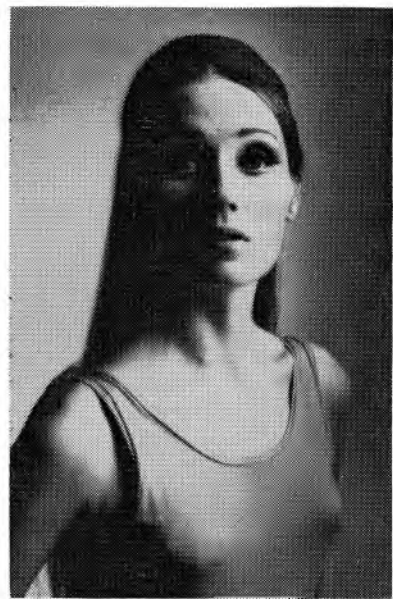
— Іншого собі не можу уявити — каже вона — зрештою свого фаху я не вибирала — я вродилася з ним. Думаю, що в кожному мистецтві так повинно бути.

По закінченні студій 1965 р. Тамара стала членом відомої хореографічної групи Хозе Лімона. У цій групі є тепер 23 особи. Нью-Йоркська громада мала можливість побачити її вистави в Бруклінській Музичній Академії. Тамара брала в ній участь. Критика з ентузіазмом висловила про цей виступ, а головне про танець „Окрилені“. Група виступала декілька разів у танцювальному фестивалі, що відбувався в Конектикаті, і саме недавно з цього річного фестивалю повернулася.

— Ви почали свої студії класичним танком, чи цей перехід до групи Хозе Лімона не був для вас болючим?

— О ні, — не чужі для мене напрями Дж. Баланчина, як також Марти Ірегем. Але Хозе Лімоном, моїм учителем, я зачарована.

Та далі вже без моєї заохоти Тамара захоплена продовжує про свого балетмайстра. Він мексиканець, вже старша людина, рідко

Тамара Вожаківська
Ballerina Tamara Wozhakovska
member of the Jose Limon's Dance
Group

сам виступає. Його композиції повні психологічного змісту, і розуміння цього він своїм учням старається прищепити.

В науці класичного танку Тамара опанувала техніку і вважає, що ці танці дають більш зовнішній ефект. В модерному — спеціально в інтерпретації Хозе Лімона, виконавці мусять психологічно перетворитися і це має свій спеціальний чар. Багато його хореографічних творів мають релігійну тематику. Тож не диво, що виступи його групи у Вашингтонській катедрі викликали велике захоплення. Назви „Вигнанці“, „Псалми“, „Зрадник“, „Рай“, „Блудний син“ самі про себе говорять. Деякі з вашінгтонських танців (проба) були передані через телевізю WETA 26. А з останнього фестивалю такі композиції: „Легенда“, „Жертва хореографії“, „Слушний час“ і т. п.

— Ці людські переживання, конфлікти, внутрішній світ людини виявлені в танці, — продовжує Тамара, — ми не відробляємо, ми їх переживаємо, їх втілюємо, ними живемо.

Час скоро проминає і я ще ставлю таке питання:

— А яке ваше товариське життя? Ми раді бачити вас у нашій українській громаді.

— Я не розпоряджаюся своїм

НАШІ ГРАДУАНТКИ

Знов дві округи надіслали нам список молодих жінок, що закінчили вищу освіту. Вітаємо їх із тим успіхом! Радіємо, що число наших професіоналісток збільшується.

Округа Рочестеру подає таких градуанток:

Ксеня Шипилява-Бирч, студії французької мови в університеті Бофало. Користувалась стипендією протягом того часу. По досягненні ступня бакалавра вчителювала і готувалась до магістерії. У лютому ц. р. здобула ступінь М.А. при вище згаданому університеті. Працює як учителька французької мови. Є дочкою Союзянки і членкою 97 Відділу США в Бофало.

Тетяна Броницька-Олері, студії історії в університеті Бофало зі ступнем В.А. Відтак продовжувала студії при Лойола університеті в Каліфорнії та завершила їх ступнем М.А. при Кенізіус Каледжі в Бофало. Почала вчителювати в Сиракюзах.

Оксана Городецька, студії бібліотекарства зі ступнем М.С. в університеті Сиракюз. Тепер працює в Конгресовій Бібліотеці у Вашингтоні.

Марія Іванів, студії бібліотекарства зі ступнем М.С. Працює бібліотекаркою у Філядельфії.

Христина Дорошак, студії психології в університеті Сиракюз зі ступнем В.С. Плянє продовжувати студії при Колумбійському університеті. Дочка п-ні Марії Дорошак, голови 49 Відділу США в Бофало.

Елейн Новадли, студії педагогії зі ступнем В.С. у Вчительському Каледжі в Бофало. Почала працювати.

Оксана Боцань, студії англійської літератури в Лемойн Каледжі зі ступнем В.А. Почала вчити в українській парохіяльній школі. Дочка Союзянки п-ні Галини Боцань у Сиракюзах.

Анна Возняк, студії еспанської літератури в Лемойн Каледжі зі ступнем В.А. Плянє продовжувати студії для досягнення магістерії. Дочка Союзянки п-ні Ніни Возняк, членки 68 Відділу США в Сиракюзах.

Дарія Кіндрат-Крижанівська, студії

часом. Люблю самотність, а найкраща розвага для мене це музика і книжка.

А я все таки вірю, що ми Тамару побачимо і серед нашої громади.

Наталія Чапленко

соціології в Назарет Каледжі в Рочестері зі ступнем В.А.

Анна Приймак, студії математики в Назарет Каледжі зі ступнем В.С.

Анна Рйопка, студії педагогії в Назарет Каледжі зі ступнем В.А. Вчить у школі українознавства в Рочестері. Підготовляється до магістерії.

Яра Семанюк, студії музики в Назарет Каледжі зі ступнем В.С. Приготовляється до магістерії. У часі студій була членом Управи Укр. Студ. Громади, а один рік головою. Почала вчителювати.

Леся Гаврилюк, студії еспанської мови в Назарет Каледжі зі ступнем В.А. Їздила до Іспанії, щоб доповнити знання еспанської мови. Буде продовжувати студії для досягнення магістерії.

Ненсі Василюшин, студії математики в Назарет Каледжі зі ступнем В.С.

Марія Микуляк, студії виправлювання вимови в Назарет Каледжі зі ступнем В.С.

Марія Дмитрів, студії англійської мови в Ютицькому Каледжі зі ступнем В.А. Почала вчителювати і підготовляється до магістерії.

Анна Качинда, студії англійської мови в Ютицькому Каледжі зі ступнем В.А. Почала вчителювати і підготовляється до магістерії.

Віра Козій, студії англійської мови в Ютицькому Каледжі зі ступнем В.А. Почала готуватись до магістерії.

Округа Ньюарку також дбайливо працювала, збираючи дані про градуанток. Ось вони:

Андрія Марія Кейбіда, студії математики в стейтовому Монтклер Каледжі зі ступнем В.С. Була 4 роки на деканській листі, членом Каппа Му Епсілон, краєвого Математичного Клубу. Очолювала цього року Дівочий Теннісовий Турок при Каледжі і здобула першенство в міжколегіальних змаганнях. Упродовж 5 років була молодечим першуню Союзівки, а в 1967 р. вибрана королевою Союзівки. Почала вчителювати в середній школі в Самміті, Н. Дж.

Квітка Семанишин, студії психології в Ферлі Дікінсон університеті зі ступнем В.С. Працює в дослідях.

Валентина Вальчик, студії російської мови в Ратгерс університеті зі

ступнем В.А. Почала вчителювати. Дочка членки 24 Відділу США в Елизабеті.

Ірина Авдикович, студії французької мови в Ратгерс університеті зі ступнем В.А. Почала вчителювати.

Марія Боднар, студії французької мови в Ратгерс університеті зі ступнем В.А. Почала вчителювати.

Марійка Гарматій, студії російської мови в Ратгерс університеті зі ступнем В.А. Почала вчителювати.

Оленка Гординська, студії російської мови в Ратгерс університеті зі ступнем В.А. Почала вчителювати. Внучка покійної Олени Гординської, членки Гол. Управи США.

Марійка Вішка-Луцька, студії французької мови в Ратгерс університеті зі ступнем В.А. Почала вчителювати.

Ірина Ковбасовська-Стеренчак, студії педагогії в Сітон Гол університеті зі ступнем В.А. Почала вчителювати. Дочка членки 24 Відділу США в Елизабеті.

Варвара Захаревич, студії педагогії в стейтовому Ньюарк Каледжі зі ступнем В.А. Почала вчителювати. Внучка членки 24 Відділу США в Елизабеті.

Лідія Глущик, студії економії в Мерісон Каледжі в Гарісонбургу, Вірджинія, зі ступнем В.С. Плянє продовжувати студії.

НАШІ ПОБАЖАННЯ

Нашій дорогій членці п-ні Юлії Шахаровській шлемо щірі побажання успіху з нагоди її першого власного концерту і замість квітів складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Членки 43 Відділу США ім. Олени Пчілки у Філядельфії

МОЇ ПОБАЖАННЯ

Замість квітів на уродини шановній пані Станиславі Захарієвій у Нью Гейвені складаю 5 дол. на передплату для бабусі.

Лідія Придаткевич, Миррі, Кентакі

НАШІ ПОБАЖАННЯ

З НАГОДИ ВІНЧАННЯ моєї приятельки п-ні Ольги Слюсарчук з інж. Іваном Остап'яком передаємо найщиріші бажання щастя і здоров'я, а з тієї нагоди складаємо 5 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Григорій і Леонтина Галяженко

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

Вісті з Централі

Місяць листопад у нас присвячений приєднанню членства. Це є місяць визвольного зриву і патріотичних почувань! Цього року припадає 50-та річниця цього великого чину. Тому в роковини доложимо всіх старань, щоб приєднати до нашого Відділу своїх приятелів чи знайомих чи оснувати новий гурт. Щастя Боже!

У грудні звичайно співпрацюємо з Об'єднанням Працівників Дитячої Літератури. Стараємось підтримати їх Двомісячник Дитячої Книжки і тому грудень присвячуємо цьому завданню. Стараймось впровадити українську дитячу книжку в кожен сім'ю! Всі подарунки на свято св. Миколая повинні її включати.

XV. Конвенція СУА дала у доповіді Ірини Пеленської „Наша постава до подій в Україні“ відповідь на випадки організованого противу, що тепер там почався. Цю доповідь на бажання делегаток ми перебили й у жовтні ц. р. розіслали Відділам. Радимо її в цілості або в уривках відчитати на ширших сходах. Це вкаже нашому членстві на те, яке становище займаємо до згаданих подій.

Культ. освітня Комісія СУА розіслала запитник для зібрання відомостей про Різдвяні традиції в різних частинах України. Цим опитуванням повинні зайнятись культ. освітні референтки і списати відповіді членок із різних околиць. Їм допоможуть у тому господарські референтки, збираючи приписи Різдвяних страв.

З радістю подаємо до відома, що дня 29. вересня 1968 відбулись у Вотервліті, Н. Й. основні збори нового Відділу. На збори прибула п-ні Марія Когутяк, голова Окр. Ради СУА в Рочестері. При заснуванні допомогла своєю порадою і підтримкою Управа 34 Відділу з Коговзу. Відділ дістав пор. число 99. Вітаємо нововибрану голову п-ні Теодозію Кушнір і бажаємо успіху у праці!

Екзекутива СУА

Три громадській роботі

ВІТАННЯ КАРДИНАЛА

У попередньому числі подали ми перегляд зустрічей, що їх мало наше членство під час вітання Верховного Архиепископа в ЗСА. В округах Філядельфії, Шикаго, Дітройту і Рочестеру була для того добра нагода. Та

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могили в Рідному Краю бл. п. Софії Шараневич, мами нашої членки п-ні Ольги Фік, і бл. п. Івана Герчаківського, батька нашої членки п-ні Юлії Гнилки, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

33 Відділ СУА ім. Лесі Українки в Клівленді

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Катерини Лаби, матері нашої членки Віри Ровенко, складаємо 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

65 Відділ СУА
Нью Брансвик, Н. Дж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. Марії з Лисків Сваричевської, сестри, братової й тітки членок пп. Ярослави Лісовець, Докії Лиско, Олени Лиско й Олени Гентиш та замість квітів на могилу бл. п. Євгенії з Ласовських Старицької, сестри нашої членки п-ні Ольги Соневецької, складає 15 дол. на фонд „Мати й Дитина“

82 Відділ СУА, Бронкс, Н. Й.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжу могилу бл. п. Лесі Рудко, молоді та надійної пластунки з Гартфорду, складаємо пожертву 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Управа 93 Відділу СУА ім. Олени Степанів, Гартфорд, Конн.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу щиро-го прихильника праці 33 Відділу СУА бл. п. бл. п. Андрія Стецяка, чоловіка довголітньої членки Управи п-ні Анни Стецяк, складаємо 10 дол. на Фонд П'ятсот і пам'ятник.

Членки Відділу і Приятелі

Приналежність до жіночої організації — це доказ громадської зрілості кожної жінки.

найкраще це пройшло в окрузі Нью Йорку.

Голова Окр. Ради СУА п-ні Оксана Рак увійшла до Громадського Комітету, що був скликаний. Притягнувши своїх співробітниць вона стала членом кількох Комісій, що проводили роботу. Більшість грошових збірок була проведена жіночими руками. Працювало при тому около 50 осіб із СУА та інших жіночих організацій.

На бенкеті 4. серпня ц. р. п-ні О. Рак мала нагоду вітати нашого Первоєрарха від організованого жіноцтва. Займаючи місце при президіальному столі, вона виголосила свою промову поряд з іншими.

Подаємо її в повному тексті:

Ваше Блаженство!

Від двох майже місяців українці північно-американського континенту переживають дні небувалою духового піднесення. Своєю появою серед народу, Первоєрарх Української Помісної Церкви підніс угору наші серця, оновив наші душі, розкрив перед нами нові горизонти релігійного і національного життя — і створив у нашій великій громаді атмосферу солідарності, любови і справжньої єдності!

Ми, організоване українське жіноцтво на терені нью-йоркської Дієцезії, — в імені якого я маю честь промовляти — більше може як хтонебудь інший, відчуваємо історичну вагу відвідин нашого Верховного Архиепископа і не знаходимо слів, якими могли б висловити свою безмежну і глибоку радість із приводу завітання до нас — нашого Найдостойнішого і Найдорожчого Гостя! Ми клонимо наші голови перед усіми стражданнями духа і тіла, що їх зазнав наш Блаженніший Архиепископ на далеких засланнях — тюрмах, при непосильній і невільничій праці.

Адже ми ті, що довгі літа скитались на чужині, ті, що страшенне боляче переживаємо страждання і біологічне винищування та духове калічення народу в Україні, жорстокий наступ воєрога на українську людину, на її релігійні і національні переконання. Ми,

ті, що все тужимо за нездоланим, ніколи незабутим Рідним Краєм — сьогодні маємо щастя вітати в Особі Високостойного Гостя — нашу страдальну Батьківщину, Україну, й її незломного, ніким неподоланого духа!

По нашій природі, ми, українські жінки, завжди в першу чергу турбувались і турбуємось збереженням нашої нації, як культурно-етнічної спільноти, її духовим та фізичним здоров'ям, її ростом, її релігійним і національним розвитком. В основу цього розвитку ми ставимо віру в Бога, традицію, культуру народу і його мову. І тому з великою увагою слідкуємо за починами, які Ваше Блаженство послідовно проводите в житті для добра нашої Церкви й українського народу. Українське організоване жіноцтво морально і матеріально підтримує творення українського наукового осередку і двигнення катедри св. Софії в Римі! Українське організоване жіноцтво вітає і висловлює готовність допомоги у творенні українського музею при університеті в Римі для збереження надбань української культури та показу їх у цьому великому європейському осередку!

Українське жіноцтво з запертим віддихом слідкує за ідеєю створення Українського Патріархату, висуненого їх Блаженством на Ватиканському Соборі та висказує свою готовність — підтримати це змагання нашого Верховного Архієпископа всіми доступними для нас засобами!

А в людині, яка в обороні Церкви і народу, впродовж вісімнадцяти років пройшла страсну дорогу знущань, насильств і наруги, ми вбачаємо того, хто покликаний очолити об'єднану нашу Помістну Церкву і відкрити нову сторінку її самостійного існування у величній будівлі Вселенської Церкви!

Благаємо Всевишнього, щоб наділив Ваше Блаженство здоров'ям і силою на многі літа — та допоміг об'єднати у найвищій християнській любові нас — членів українського народу!

Для нас, українських жінок і матерів, просимо Вашого благословення!

Оксана Рак
Голова Окр. Ради СУА
в Нью Йорку

Кожна організована громадянка знає, що своєчасно внесена передплата на журнал є здоровою фінансовою підставою для розвитку видавництва.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Виставка Дитячої Творчості

Заходами Окружної Ради СУА відбулась тут виставка творчості дітей із різних шкіл і молодечих організацій. Підготовою до того зайнялась п-ні Анна Олійник, виховна референтка Окружної Ради. Вона порозумілась із різними шкільними й виховними установами і з допомогою інших членок Окр. Ради влаштувала цю виставку. Її відкрито 15. червня в Домі СУА. Відкриття довершила п-ні Лідія Дяченко, голова Окр. Ради СУА.

Виставка була поділена на поодинокі відділи, залежно від виховної установи, що дала свої експонати. Це давало добрий перегляд праці даного середовища, але не вирізняло творчості дітей. Але й так цей огляд був дуже цікавий і в ньому можна було відрізнити поодинокі таланти.

Найкраще представлялась частина школи св. о. Миколая. Вона випрацювала модель української садиби з криницею і журавлем. Було тут багато шкільних праць, ілюстрованих рисунками дітей. Видно було дбайливу опіку вчителів і замилування до цього діла.

Черговою частиною, що привертала до себе увагу, був відділ Пласту (Гніздо „Пташата“). Тут був гарно випрацьований модель пасіки та різні вироби народнього мистецтва, як вишивки, кераміка, писанки. Видно, що діти працюють під дбайливим керівництвом.

Гарно виглядав невеликий відділ ОДУМ-у. Тут було багато праць із дереворізьби та плетіння, що показують віддану працю виховників і дітей цього гурта.

З інших парохіяльних шкіл свої вироби виставили діти школи ім. св. Йосафата на Френкфордї й школи СС. Василянок на Ліндлей Евню. В першій — діти працювали над керамікою і дали гарні експонати. Друга школа мала методично виконані рисунки різних предметів, що потрібні для навчання.

Зовсім окремо треба згадати експонати дітей, що навчаються у Мистецькій Студії. Це були впорядковано подані рисунки, малюнки й лінорити малих учнів, що виконують їх із любов'ю і певним засобом таланту. Відчувається тут керівництво і спрямування.

Виставка була відкрита до 23. червня, отже обіймала два „вікенди“. Та хоч було повідомлення в пресі, проте

її відвідало дуже мало педагогів та батьків. Видно, що думка пізнання талантів наших дітей ще не дозріла в нашій громаді. А для нас важно пізнати ці обдарування і старатись їх підтримати.

Тому з вдячністю треба згадати тих батьків, що самі, без спонуки школи принесли вироби своїх дітей. Також ми вдячні Управі Школи СС. Василянок та проф. Петрові Мегикові, що відвідали нашу Виставку Дитячої Творчості.

Л. Б.

НЮ ЙОРК, Н. Й.

Маніфестаційна прогулянка членок СУА

В неділю, 22 вересня 1968 р. членки Відділів СУА Нью-Йоркської Округи відбули спільну прогулянку до Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку. Екскурсію цю плянувала культ.-освітня референтка п-ні Н. Хоманчук та імпрезова референтка п-ні В. Сушків із метою: „В 20-ту річницю проголошення Об'єднаними Націями Декларації Прав Людини заманіфестувати нашу постійну й непохитну вірність визвольним ідеям, за які бореться український нарід і за які ворог Москва переслідує діячів української культури й безправно засуджує їх на довічлиту каторгу“.

Чудова погода осіннього дня підсилила охоту жінок, що їх зібралось приблизно сотня біля Нар. Дому в Нью Йорку. В 10-ій годині від'їхали двома автобусами в сторону визначеного місця до осередку Української Православної Церкви в Америці.

Коли ми опинились на терені Консисторії, нас усіх мило вдарила чистота, спокій та краса величної будови святині. Розположення її й архітектурний стиль, мистецькі прикраси назовні й унутрі та й висота, що пнеться в небесну блакить, є виразом її призначення.

По закінченні Служби Божої всі учасники прогулянки, пані й панове, зібрались на залі, де вислухали мистецьку програму, що була в центрі дня. Коротким і дуже змістовним словом голова Окр. Ради п-ні Оксана Рак відкрила це свято, підкресливши, що спротив інтелектуалів в Україні кличе нас, жінок, зорганізованих у рядах СУА, до співдії і тому мусимо долучити наш голос протесту до голосу наших братів і сестер в Україні. Об'єднатися з ними духово й ділом, та спільним зусиллям допомогти їм у їх-

Виховні референтки! Увага!

У грудні присвячуємо особливу увагу поширенню дитячої книжки у співпраці з Об'єднанням Працівників Дитячої Літератури. Тому готуйтесь до того завдання! Жадайте каталогів видань ОПДЛ, пишучи на адресу:

Miss Lesya Chraplywa, 159 E. 7th St., Apt. 3-a, New York, N. Y. 10009

ВИХОВНА РЕФЕРЕНТКА ГОЛ. УПРАВИ

ній боротьбі за найшляхетнішу ідею, а це — перемогу українського народу і волю Батьківщини. Після того всі присутні відспівали укр. національний гімн, а відтак слідували далші точки програми. П-ні Леся Гой виголосила вірш П. Савчука п. н. „Моїй молоді“, п-ні Н. Хоманчук відчитала реферат І. Верховинської „В Україні зацвів ломикамінь“, п-ні М. Ярош виголосила вірш В. Симоненка „Задивляюсь у твої зіниці“. У висліді цієї святочної програми винесено резолюції, які відчитала культ.-освітня референтка Гол. Управи п-ні Н. Чапленко, а саме:

Ми, членки Союзу Українок Америки, округи Нью Йорку, зібравшись на Маніфестаційні Збори в м. Бавнд Бруку і заслухавши доповідь про становище в Україні, ухвалили:

1. Підтримати резолюції XV. Конвенції США в Шикаго у справі оборони прав людини, а зокрема схвалити скликання комітету жіночих організацій центральної і східної Європи та надіслання до Тегерану на Конференцію Хартії Прав Людини і до Об'єднаних Націй спільного меморандуму.

2. Висловити якнайрішучіший протест проти переслідування і засуджування українських культурних діячів у СССР (Чорновола, Караванського, Масютка й інших).

3. Вимагати звільнення ув'язнених українських жінок, Катерини Зарицької, Дарії Гусяк і Галини Дідик, засуджених на 25 років, що вже довгі роки поневіряються в тюрмі у Володимирі над Клязмою.

4. Зобов'язатись самим і впливати на українське жіноцтво на чужині, щоб воно дбало про розвиток у молодого покоління української національної свідомості, зберігало українську мову в побуті й громадському житті, плакало наші традиції і сприяло нашим діячам науки й культури та поширювало українську книжку.

Свято це закінчено відспіванням гімну „Не пора“. Усі точки програми були дуже гарні, чітко й виразно виголошені та передані з чуттям.

Другою частиною програми дня й

дуже зворушливим моментом було — коли пані й панове уставились чвірками в колону, яку очолили дві молоденькі дівчатка, дочка п-ні Х. Навроцької — Марта й дочка п-ні К. Гаврилюк — Оксана, що несли вінець із квітів-несмертельників. Рівним та спокійним кроком колона спрямувала похід на цвинтар, одинокий український Пантеон у західньому світі. Під звуки мелодії й слів братів Б. і Л. Лепких „Видиш, брате мій“, зложено вінок на могилі одного з найстарших віком трудовиків сл. п. С. Витвицького, б. президента УНР в екзилі, як вияв нашої пам'яті про тих, що ціле життя працювали для добра й кращої долі українського народу. Опісля відвідали ми й спільно помолились на могилі бл. п. І. Домбчевської, б. громадської діячки й матері п-ні Навроцької та на могилі сина містоголови Окр. Ради п-ні О. Соневицької, професора УКУ д-ра Леоніда. Після того всі розбрились по кладовищі, відшукуючи могил своїх рідних та знайомих, щоб тихою молитвою спом'янути їх душі. Сповнивши національні й релігійні обов'язки, всі повернулись до залі й спільно засіли до столів, щоб пожитись харчами, які привезли з собою. Добру каву приготували місцеві пані — голова Сестрицтва при церкві п-ні Сидоренко, прізвища другої не пам'ятаю, за що в імені всіх тоді присутніх і членів Окр. Ради в Нью Йорку складаю їм щиро подяку.

В 3-тій год. по полудні зійшли ми у підвал святині — в Музей, де проф. І. Паливода зустрів нас з особливою радістю. Він опровадив нас по гарно розмішених і викічених кімнатах, пояснюючи нам безліч різних експонатів з усіх частин України від найдавніших часів. На велику увагу заслуговує бібліотека-архів, а зір глядача приваблюють килими, вишивки та різні взірці мережок і гаптів церковних риз і народної творчості. Є там скомплетовані одяги, що репрезентують народне мистецтво з різних частин України, а на одній сорочці бачили ми записку: „В 1928 р. сама

я льон сіяла, нитки пряла, полотно ткала та й сорочку шила-вишивала“. На одній стіні бачили ми вирізьблені взірці на дощочках, які були приладдям для прикрашування святочного, традиційного печива (взір відтискувано на тісті).

Оглянувши все те, опускали ми музей із почуттям гордості з нашої гарної культури, а рівночасно й задумою, бо жаль серце давив, що наш ворог на землях України всі ці надбання безжалісно руйнує й нищить, чим ударяє в сам мозок і душу українського народу.

Моральний успіх цієї прогульки й усі враження того дня обговорювали ми, відпочиваючи в тіні дерев розлогого саду, а год. 5:30 по полудні відіхали до Нью Йорку.

Наталія Хоманчук

МІННЕАПОЛІС, МІНН.

Вечір Літ. Конкурсу СФУЖО

Культурно-Мистецький Клуб у нашому місті влаштовує вже від кількох літ Вечорі, присвячені Літ. Конкурсам СФУЖО. У цьому році цей Вечір відбувся 2. березня. Бесідницею була проф. Олександра Костюк. Вона пригадала присутнім значення цих Конкурсів і їх фундатора, а потім прочитала Ірини Пеленської „Еволюція поглядів Т. Шевченка на українську жінку“ (перша нагорода) і „Безсмертя“ Марії Гарасевич.

Инж. Валентина Єрмоленко в додаток до попереднього матеріалу про фундаторку Конкурсів СФУЖО радну Марусю Бек відчитала спогад Дарки Сіян „А пам'ятаєш, Марусю?“, надрукований у „Свободі“ з 28. лютого ц.р. і познайомила присутніх з есеєм Мирослави Знаєнко про Ліну Костенко.

Всі три літературно-критичні праці були уважно прослухані й, згідно з традицією Клубу, широко обговорені. Більшість присутніх зазначили, що мовно, граматично й стилістично твори стоять вище від тих у попередніх Конкурсах. Жаль тільки, що праці не прислано повні, а в уривках і що заваження можуть бути недоречними.

У праці І. Пеленської погляд поданий ясно й обосновано, але в особі Катерини вона бачила жінку нашого часу і відмітила її неспроможність виховати свого сина через тодішній соціальний устрій, забуваючи про погляд Шевченка на Катерину. В його творах головною рисою проходить висока мораль українського середо-

вища, порушення якої тягло за собою відповідне покарання, а суддею була вся громада. Крім того Шевченко вбачає в своїх жінках продовження тих традицій і звичаїв, що втримують націю від вимирання („Марина“, „Наймичка“).

У Марії Гарасевич хибна думка про український народ. „І не народи сильних, потужних держав народили її, а знедолена ворогом Україна“. Історичне минуле нашого народу було славне. Лиш відважні духом і лицарі по крові можуть народжувати з себе героїв, які як не зброєю то пером ведуть покоління до бою. Ми не сміємо дивитись на Україну, як на націю меншевартісну. Український народ завдяки своєму завзяттю, трудолюбивості і, як зазначила сама авторка, земним і духовним багатством, є живучою нацією.

Добре подала Мирослава Знаєнко про Ліну Костенко. Авторка влучно окреслила духовне багатство поетеси. Але, як видно, за браком матеріялу, якого на превеликий жаль не маємо під руками (бо її збірки не видаються, як інших) авторка подала лиш ліричні твори її особистих переживань, а варто було б згадати про „Скифську бабу“, де вона їй закидає, що — „за сто років дитя не привела“ і що воно „кремій-ноженятами“ гуптіло б по ланах. Або

„На світі можна жити без еталонів
По-різному дивитися на світ:
Широкими очима, з-під долоні,
Крізь пальці,
у квартиру,
з-за воріт“.

Вона каже, що від того світ не зміниться, тільки

„У широких відбиваються епохи —
У звужених — збіговисько
[дрібниць“.

І не дивно, що в 1963 р. Ліна Костенко дістала догану за ідеологічний зміст своїх творів. Тепер вона є в психологічному вигнанні.

Розгляд таких матеріалів був би дуже корисний серед молоді, серед молодечих організацій.

Валентина Єрмоленко

БІНГЕМТОН, Н. Й.

З діяльності 9 Відділу СУА

Організаційна: Наш Відділ начислює 17 членок. Відбув 9 сходів членок.

Культ.-освітня й імпрезова: Відділ

улаштував Свято Жінки-Героїні та два Чайні Вечорі.

Зв'язків: На Міжнарод. Жін. Базарі в Джансон Сіті влаштовано виставку і продаж виробів нар. мистецтва та українського печива.

Сусп. опіка: У Різдвяному часі вислано 5 золотих хрестиків нашим хлопцям у В'єтнам. Уфундовано передплату Нашого Життя для бабусі. Вислано 3 пакки дитячого вбрання до Сиротинця СС. Василянок у Філадельфії. Відділ зайнявся збіркою грошей для двох хворих жінок у парохії. Влаштовано дві випродажі вживаного одягу. Відділ ухвалив такі пожертви: на Фонд Будови Церкви у Бінгемтоні 150 дол., на Фонд Катедри Українознавства 25 дол., на Музей Нар. Творчості СУА 20 дол., на УККА 10 дол.

Меланія Кокорудз
секретарка

ДІТРОЙТ, МИШ.

Пікнік і Обжинки 23 Відділу СУА

Заходом 23 Відділу СУА відбувся 11. серпня ц. р. пікнік, сполучений з обжинками, на який окрім членок та прихильників прибули п-ні А. Вокер, містогорова Гол. Управи, п-ні С. Дуб, голова Окр. Ради, п-ні Я. Сена, заступниця й отці духовні о. В. Яремак, о. Руцький і о. Лазар. Голова Відділу п-ні Марія Честух представила їх членкам та подякувала всім, що так численно зійшлися.

Відтак членки подали обід, що його підготував окремий Комітет із п-ні Павліною Боднар на чолі. Голова започаткувала його молитвою. По обіді відіграно обрядову сценку обжинків на Рідній Землі. У ньому виступали Андрій Повшок (господар), Анна Дембіцка (господиня), М. Честух (княгиня), К. Палер, К. Кіщук, К. Хом'як (подруги). П-ні Хом'як у короткому слові пояснила значення цього обряду.

Гарне враження викликала група жниць у нар. строях із серпамн, що були обвинені пшеничним колоссям. Княгиня (М. Честух) була у вінку з пшениці, а її подруги несли китиці пшеничного колосся, співаючи обжинкових пісень, як „Перепілочко мила“, „Пішли жінці жито жати“ і т. д. Коли наблизились до дому господарів, заспівали „Вийди, вийди, господареньку з хати“. Господарям, що вийшли на зустріч із хлібом-сіллю, подруга (К. Хом'як) сповістила, що докінчили жати ланок, а на пам'ятку принесли

з пшениці вінок. Подруга Палер зложила бажання, заявляючи, що з цим вінком ми вносимо в дім щастя і здоров'я. Вручаючи китиці пшениці, подруга Кіщук сказала, що з тими китицями вносимо у господарство великий добробут. Скільки зерен у цій китиці, стільки корців у вас пшениці.. Господарі, приймаючи вінок і китиці, дякували всім жінцям, що поспішили і за погоди закінчили жнива. Щедро нагородили княгиню і подругу грішми. Княгиня подякувала за дар і побажала, щоб других жнив дочекати і знов запросити пшеницю жати.

Обжинки пригадали багатьом, як вони на Рідних Землях у крузі своїх ровесників закінчували жнива. Велике признание належить п-ні Катерині Хом'як, що уложила ту обрядову сценку та доложила багато труду, щоб усе приготувати якнайкраще. А 23 Відділ СУА пожертвував 10 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Анастасія Королишин
пресова референтка

ПІТТСБУРГ, ПА.

Річні збори 27 Відділу СУА

Дата: 18. лютого 1968 р.

Збори відкрила молитвою п-ні Стефанія Голуб'як, голова.

Президія: п-ні Ткачук, голова, п-ні Анна Юга, почесна голова, п-ні Оля Мельничук, секретарка.

Після звітів і дискусії Контр. Комісія поставила внесок на уділення абсолюторії, що збори ухвалили.

Нова Управа: п-ні Стефанія Голуб'як, голова, п-ні Марія Лесько, заступниця, п-ні Дарія Мазур, секретарка, п-ні Оля Мельничук, заступниця, п-ні Марія Горошко, касієрка, п-ні Марія Яцишин, фін. секретарка, п-ні Іванна Старощак, пресова референтка, пп. Х. Олійник і М. Купчак, доглядачки хворих.

Контр. Комісія: пп. Іванна Старощак і Мар'яна Спрігс.

Слово перевибраної голови торкалось постаті Олени Теліги, якої роковини смерті припали в тому місяці.

Збори висловили признання для п-ні Голуб'як, теперішньої і перевибраної голови, за її віддану працю на користь Відділу СУА.

Збори закрила перевибрана голова, дякуючи всім членкам за дружню й щиру співпрацю.

Ольга Мельничук
секретарка зборів

НЮАРК, Н. ДЖ.

Світличка 28 Відділу СУА

Коли Центральна СУА зарядила організацію Світличок для маляг, Окр. Рада Ньюарку взяла цей обов'язок на себе, а її культ.-освітня референтка п-ні Марія Герус успішно завершила це діло.

Вже від жовтня 1966 р. існує в Ньюарку Світличка. Першою вчителькою була п-ні Анна Змій, а від вересня 1967 р. вчителькою досвідчений педагог, учителька Школи Українознавства п-ні Оксана Тарнавська.

Парох церкви св. Івана Хрестителя о. д-р Михайло Гринчишин пішов нашим маляткам справді назустріч. На заняття світлички відступив велику залу з повним устаткуванням дитячого садочка, так, що в такій відповідній приміщенні п-ні О. Тарнавська прекрасно розвинула працю Світлички. Вона зрозуміла, як умово підійти до 3-річних дітей і як навчити їх дисципліни. Діти, а є їх тепер двадцять-теро, люблять і слухають свою вчительку та тяжко їм діждатись суботи, щоб знову йти на лекцію. Вони ж там граються м'ячиками, малюють, будують, машерують, співають співаночки, вчать ся рахувати свої пальчики, а теж вчать ся правильно їсти, бо дістають під час лекції молоко і солодке.

Їхня вчителька розказує їм казки, деякі вони за нею повторюють і вивчають напам'ять. Так то Світличка робить дітей сміливими, розвиває їх ум, а коли вони приходять до дошкільної кляси, то відрізняються від тих дітей, що перебули час дошкільної дома.

Ньюаркська Світличка має свою бібліотеку (коло 40 книжок) і багато іграшок. Опікуються дітьми виховні референтки: пп. Марія Герус і Марта Беднарська.

Учасники Світлички приготують щороку Свято Матері та закінчення шкільного року. Тепер заплановано теж свято св. Миколая.

Таїса Богданська
пресова референтка

ОЗОН ПАРК, Н. 4.

Збірка на Фонд „Мати й Дитина“

Як щороку, членки нашого Відділу приступили до збірки на Фонд „Мати й Дитина“, щоб допомогти потребуючим і знедоленим. Завдяки нашому о. пароху Любомирові Мудрому ми могли провести її однієї неділі під

З обжинків 26 Відділу СУА в Дітроїті:

Сидять зліва: пп. Катерина Хом'як, Катерина Кішук, Марія Честух і Катерина Палер. Стоять зліва до права: пп. М. Швалюк, М. Батрин, Д. Сеньків, М. Квасницька, М. Гураль, А. Дембійська, М. Андрусевич, А. Іванець, Андрій Повшок.

26 UNWLA Branch in Detroit, Mich. arranged a harvest festivity

церквою. Щиро дякуємо о. пароху та всім жертводавцям, що причинились до успіху. Нехай Господь Бог винагородить їм сторицею! Зібрано 74.10 дол. Щира дяка за те!

Управа 35 Відділу СУА

ДІТРОЙТ, МИШ.

„Волинський Вечір“ 81 Відділу СУА

Окр. Рада СУА запланувала серію імпрез під кличем: „Мандрівка по землях України“. Ціллю імпрез є: пізнати поодинокі частини України під оглядом географічним, історичним та культурно-мистецьким. Це було причиною, що 81 Відділ СУА ім. Олени Степанів запланував улаштувати Вечір, присвячений Волинській Землі. А щоб добре його приготувати, Управа Відділу звернулася за допомогою до Інституту Дослідів Волині у Вінніпегу. В листопаді 1966 р. покликано до життя Волинський Комітет, зложений із членок СУА й „волинців“. Серцем і душею цього Комітету були п-во Ніна й Адріан Черняки, а його дуже активними членами пп. проф. М. Бжезький, пастор і п-ні Боровські, Е. Василюк, І. Драгінда-Кульчицька, В. Мушинська, В. Папіж, В. Сироватка й інші. Від першого організаційного засідання, що відбулося в листопаді 1966 р., розпочато працю. Найперше проведено широку переписку в Америці й у Канаді, запрошуючи визначних доповідачів і мистців до участі.

По несповна однорічному приготуванню Волинський Вечір відбувся 1-го жовтня 1967 р. в залі Укр. Нар. Дому. Вечір відкрила голова Відділу інж. Олена Перецька. Вступне слово виголосила голова Окр. Ради п-ні Анастасія Вокер. Між іншим, вона сказала, що „різноманітність звичаїв і обичаїв, а навіть говори на наших землях є великою цінністю, бо всі вони представляють одність у різноманітності“.

Першим доповідачем був один із найбільш відомих наших письменників, автор трилогії „Волинь“, Улас Самчук. Він дав огляд цілої історії Волині, називаючи її „археологічною копальнею“. Від старинної доби почавши, через княжі часи, відтак через XIX століття під польським пануванням, через русифікаційні затії царату, через короткий час української влади та через два десятиріччя ізоляції Польщі від впливів Галичини, та врешті німецьку й більшовицьку окупації та дії українських повстанців — Волинь виробила в собі князівську поставу — консерватизм. Але, на жаль, це був консерватизм провінції. А все ж таки Волинь мала силу українізувати поляків, москалів і чехів. Несвідома політично за царських часів, оздоровилася майже магічно, завдяки репресіям за Польщі. У II світовій війні націоналізм опанував усі шари населення, доказуючи, що українці на Волині існують і будуть існувати.

В другій точці програми виступили відомі солісти з Торонта п-во Іраїда і Петро Черняки. П-ні Іраїда відспівала арію мавки з опери „Лісова Пісня“, музика Кирейка, до слів Лесі Українки, і „Не співайте мені цієї пісні“ Січинського. Петро Черняк (волиняк) виконав „Волинь, моя рідна країно“ — власної композиції. Акомпаніювала п-ні О. Дубрівна-Соловей. На закінчення першої частини, шкільні діти: Оксана Балтарович, Віра Чучман, Лідія Терлецька, Віктор Омельченко, Роман і Андрій Василини виконали „Біле Сяйво“ — інсценізацію укладу Ніни Черняк. Основою її є оповідання Людмили Коваленко про Почаївську Божу Матір, що є найбільшими святощами Волинської Землі. Режисерував п. Євген Василюк. Декорації приготував молодий мистець Ярмо Козак.

Другу частину програми розпочав п. Віктор Новак, учасник УПА. Він то у своїй доповіді „Волинь у II світовій війні“ представив історію УПА, яка зродилася на Волині. Послугуючись чужинецькими джерелами, згадав він про панічну втечу большевиків і масакру багатьох тисяч українців (тільки в Луцьку 3,860 осіб). Зокрема задержався він над часами німецького панування. Німці зробили Рівне головним центром України і тому на Волині відбувалися провокації большевиків, їхні висаджування парашутистів тощо. Навіть божевільна політика німців, немилосердні репресії, нищення людей і сіл вогнем і розстрілами не зломали українців, але навпаки те все запалило смолоскип боротьби і поставило всіх: селян, інтелігентів, жіноцтво, духовенство та підлітків у лави борців. Там, на волинських землях, з'явилися перші партизани — слава УПА. Доповідач змалював події і подавав факти, багато трагічних, а ще більше геройських.

У другій точці п-ні Валя Мушинська відчитала вірш Лесі Українки „Слово, чому ти таке тверде як криця?“. На закінчення програми танцювальна група, що її веде п-ні Іванна Драгінда-Кульчицька, виконала танки: „Метелиця“, „Косар“, „Тропотяк“, а також містерію-хоровід „Воротар“. Ця веснянка з передхристиянських часів досягла високого художнього рівня. Згодом первісний її зміст збагачувався і має сотні варіантів, як у змісті, так і в укладі. Склад танцювальної групи: Надя Липецька, В. Мурга, Т. Шаран, Оля і Євген Чіко, Оля і Марійка Гарбар, Оля Пшеничка, Катруся

Копач, Марійка Куан, Іринка Строїч та Іванка Угрин. Танки виконано при акордеоні, що на ньому грав п. Заяць. Дуже ефектним був фінал Тропотяка, до якого включилася п. І. Кульчицька, а в ньому кожна танцюристка держала китицю винограду в руках. А по останньому танку вибігли на залю танцюристи та гостили учасників вином. Це був початок прийому всіх кавою, тістечками і знаменитими волинськими пиріжками (дар пп. Сироватків).

Заповідачами вечора були: українською мовою п-ні Тамара Сисак, англійською — п-ні Марта Арнольд.

На виставку волинського мистецтва складалася: літературні твори письменників, уродженців Волині, книжки про Волинь і часописи-унікати (власність Інституту Дослідів Волині), рисунки замків і церков та з народнього мистецтва: вишивані рушники, сорочки, ткані серветки, рядна, килими, вибіта кораликами корсетка, писанки, різьблені в дереві старі ікони (власність пп. Черняків і Сисаків) та герб Волині (власність пп. Стебельських). На стіні висіла велика мапа Волині й малюнки народніх строїв, виконаних п. Грушкевичем.

В. Перецька

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Вишивані Вечерниці 88 Відділу СУА

Оце вже вдруге 88 Відділ улаштував таку імпрезу, що вимагає довшої підготовки. Бо ж скомбінувати сукню та вишити її — потребує довшого часу. Отже від перших Вишиваних Вечерниць проминуло трохи часу, заки Відділ проголосив другі.

Дня 20. вересня 1968 р. загомоніла зала на Френкфордї веселими голосами. Незабаром заграла музика і почали сходиться молоді й старші пари. Точно в 9-ій год. п-ні Стефанія Колодій, голова Відділу, відкрила Вечерниці. Привітала присутніх, представила Жюрі, що дасть оцінку сукням та передала провід Вечерниць у руки п. Мирослава Солтиса, керівника місцевої танкової групи СУМА.

В часі, коли пари крутились у веселому танку, Жюрі приглядалось вишиваним сукням. Було їх багато і то дуже різноманітних. Видно, що членки Відділу мають смак і охоту попрацювати над здійсненням своїх задумів. Окрім суконь, були також вишивані блюзки, ба, й чоловіки наділи вишивані сорочки. Все це треба було належно поділити й оцінити.

В 11-ій годині заповіджено виступ танкового гуртка СУМА. Їх керівник п. Солтис представив 6 пар танцюристів, що були зодягнені в стилеві полтавські строї. Найперш відтанцювали з запалом коломийку, а потім гопак. Треба подивляти завзяття молоді, що, не зважаючи на теплий осінній вечір, не щадила своїх сил у стрибках і рухах. За те дістали признання рясними оплесками.

Опівночі почався марш вишиваних моделей через залю. Під звуки музики всі перейшлися, а потім спинились, щоб вислухати оцінку. Іменем Жюрі, до якого належали ще пп. Леонія Федак і Анна Олійник, промовила п-ні Лідія Бурачинська. Вона висловила признання членкам Відділу за їх гарний смак і винахідливість. Жюрі добре застановилось над тим, за яким ключем признати нагороди. І хоч вчирні сукні в першу чергу на те зацлюговують, тому не можна було їх узгляднити, бо на залі була тільки одна. Цей справді гарний модель п-ни Марійки Гаманюк (довга сукня з білого атласу, вишита на рукавах і внизу) дістав признання Жюрі у формі китиці квітів. Поміж пополудневими сукнями легше було вибрати, бо їх була переважаюча більшість. Першу нагороду отримала п-на Оля Гаманюк (бежова сукня з шовкової панамі з вишитими широкими рукавами). І так вирішено обох сестер, а передусім їх матір п-ні Євгенію Гаманюк, що має „щасливу руку“ у виборі моделей. Друга нагорода припала п-ні Ользі Терлецькій, культ.-освітній референтці Відділу. Її сукня з білого шовку мала лівколом дбайливо вміщену вишивку. Третя нагорода була признана для блюзок і її отримала п-ні Стефанія Грам'як за блюзку, вишиту дрібними рожечками. З довгою чорною спідницею це творило гармонійну цілість. Усі три нагороджені одержали керамічні подарунки. Однаке Жюрі постановило відзначити ще кілька моделей. На першому місці згадано комплект (сукня і жакетик) із темного полотна п-ні Софії Кусень, голови Комітету Вечерниць. Потім відзначено білу кльошову суконку п-ні Ірини Отуляк і скромну, але дуже ефективно вишиту сукню п-ні Марії Нищот (стоячий комірець). Всі відзначені отримали китиці квітів.

Ще одну китичку квітів затримано для єдиного учасника Вечерниць, малого Степана Труся. Цей 9-літній

(Докінчення на обгортці)

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАДЦЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ДЕСЯТЕ

КОНКУРС ПЕРЕКЛАДІВ

Табір „Стежки Культури“ дав знову змогу провести Конкурс Перекладів. В його план навчання в літературі, музиці, образотворчому мистецтві були включені також вправи в перекладі з української на англійську мову.

Конкурс перекладів уфундувала письменниця Софія Парфанович. Жаліючи, що осяги Літ. Конкурсу СФУЖО не є доступні англomовному читачеві, вона дала почин до перекладів кращих творів. А Комітет Літературної Нагороди з вдячністю підхопив цю ініціативу. Враховуючи те, що наше молоде покоління двомовне, звернувся з пропозицією до молоді, згуртованої в Пласті і СУМА. Табір „Стежки Культури“ радо це здійснив.

Перший Конкурс Перекладів відбувся в 1966 р. Тоді перекладено оповідання Катерини Штуль „Зустріч“. З-поміж 8 учасниць того змагання найкраще виконала це 18-літня Богданна Волянська. Цей переклад тепер готується до друку. Тому, що торік не було табору „Стежки Культури“ нагороду вручено їй цього року під час святочної ватри.

Другий Конкурс Перекладів провів пластовий журнал „Юнак“ у 1967 р. У журналі надруковано уривок із повісті Софії Парфанович „Такий він був“ п. н. „Небезпека“. Зголосилося 8 учасників до цього змагання. Їх праці ще розглядає Конкурсне Жюрі.

На цьогорічному таборі „Стежки Культури“ відбувся Третій Конкурс Перекладів. Для перекладу послужив уривок із репортажу Тамари Лихолой „По землі Місіонес“. Зголосилось 6 учасниць до цього завдання. Гарно справились із тим сестри Леся й Оксана Балтарович, Оля Гришак, Адріана Мушинська і Марія Гафткович. Конкурсне

Дошкільне виховання

Виховання дитини від народження до 6 років має велике значення для формування її характеру. Тому дошкільному вихованню приділяють тепер велику вагу. Для нас цей час набирає ще більшої ваги тому, що в ньому дитина вивчає мову і сприймає перші паростки національного виховання. Тому й українські жіночі організації поставили дошкільне виховання та його допоміжні засоби у свою програму.

Крайова Виховна Рада Америки відбула у вересні ц. р. окрему Конференцію, присвячену дошкільному вихованню. Тут п-ні Олена Климишин, виховна референтка СФУЖО, мала нагоду насвітлити цю справу. Зачерпнула з багатого досвіду Дитячих Світличок у ЗСА, що є засновані й ведені у більшості Союзом Українок Америки (15 Світличок), а в деякій мірі також заходами Рідної Школи і Укр. Зол. Хреста.

Три основні моменти слід розглянути при заснуванні Світлички, а саме — відповідне приміщення, вчительську силу і посібники. Ці передумови представляють подекуди поважну проблему. Знайти постійне, чисте й ясне приміщення з можливістю зладити теплий сніданок — не така легка справа. Також вчительських сил бракує. Давні садівнички користуються давніми методами, що не відповідають вимогам теперішності. Молодші вчительські сили фахово працюють і їх трудно намовити до навчання у Світличках. Посібники та-

Жюрі взяло їх переклади до розгляду.

Жюрі очислює п-на Оксана Драган, а членами його є пп. Лариса Онишкевич і Марта Трофименко. Літ. дорадником Конкурсу є поетеса Тетяна Шевчук.

кож є доволі імпровізовані. Підручники для вчительок садків уже маємо, але навчальних посібників (картини, фільми) чи іграшок з українською тематикою ще немає.

Як бачимо — труднощі у творенні Дитячих Світличок дуже поважні. Тому доповідниця поклала наголос на те, щоб у цьому ділі жіночим організаціям допомогла вся громада. Адже здобуття приміщення часто залежне від Парохій чи Нар. Домів, а видання посібників вимагає більшого фінансового вкладу. Українська громада мусить зрозуміти, що від неї залежить ця підстава національного освідомлення дитвори.

Окрім того побажано було б, щоб усі організації, які займаються дошкільним вихованням, об'єдналися у Раду Дошкілля. Спільно запланована праця над тим відтинком налевне облежить це завдання.

Згадана Конференція — це був перший крок Крайової Виховної Ради Америки для впорядкування цього виховного сектору. Можливо, що в інших країнах уже почалися заходи в тому напрямку. В кожному разі подаємо це намагання, як новий етап у ділянці дошкільного виховання, що до тепер не було охоплене одноцілим провідом. Виховна референтка СФУЖО з'ясувала у своїй доповіді, якою дорогою повинні йти жіночі організації, що є носіями незмірно важливих виховних клітин, себто Дитячих Світличок.

Заснування Ради Дошкілля Америки є в підготові. Це й буде тим провідним центром для праці над дошкільням. Покищо в одній країні, але напевне пошириться в інші під натиском пекучої потреби.

Чи ви вже вирівняли передплату за „Наше Життя“?

МІЖНАРОДНИЙ БАЗАР

Нарівні з чоловіками наше жіноцтво дбає про те, щоб просувати в чуже оточення мало відоме ім'я: Україна. Так ще недавно ми були для них „рашен“ і „поліш“, а тепер поволі ці назви відпадають і їх заступає „юкрейнієн“.

Ось від років, як Центральна Організація Українських Жінок ВБританії пов'язалась із міжнар. організацією, що проводить щороку величезні базари та виставку нар. мистецтва різних націй. Цього року на такому базарі в Лондоні серед 30 націй мали й ми свій стенд. Красувався тут і наш прапор і наша назва „Україна“. Наш стенд мав понад 100 дрібних речей — серветки, пошивочки, доріжки, писанки, вкладки, ляльки. Гарно розміщені речі зупиняли потік різнонаціональної публіки біля нашого стенду.

Багато з них, зупиняючись поряд із речами, купували книжки, як напр. Т. Шевченка в англ. перекладі. Щедро сипались похвали на вигляд нашого стенду, але найприємнішою мелодією було для нас слово „юкрейнієн“, що повторялось раз-у-раз.

Не можна не згадати про виставку мистецьких речей, де прийнято й виставлено наших чотири. Вони корисно виділювались з-поміж різнокольорової збиранини вдалою гамою підібраних кольорів.

Дяка за те нашим жінкам-трудівницям, що кропіткою працею струджених рук сповняють амбасадорське завдання на чужині, ширять і закріплюють ім'я України. У. Андрущенко

**П Р И С И Л А Й Т Е
П Е Р Е Д П Л А Т У !**

Літературний Конкурс СФУЖО

З ініціативи й фундації радної м. Дітройту Марусі Бек створено при СФУЖО літературну нагороду для жінок-письменниць. У виконанні цієї постанови проголошуємо оцим

10-ий ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС СФУЖО.

Предметом Літературного Конкурсу є начерк, етюд — короткий, найпростіше скомпонований твір, що вкладається в рамки однієї події, одного характеру, однієї сценки.

На нагороду призначено по 100 дол. за два рівнорядні твори.

Учасницями Конкурсу можуть бути жінки-поетки, або всі, що хотіли б ними бути.

Реченець Конкурсу: 31. березня 1969 р.

Конкурсні твори слід надсилати в трьох примірниках під псевдонімом, подаючи справжнє прізвище авторки в запечатаній коверті на адресу „Нашого Життя“, з допискою „Для Комітету Літературної Нагороди“.

Із базару англійських жіночих організацій у Лондоні:

П-ні Надія Лаврушко, орг. референтка і п-ні Уляна Андрущенко, містоголова Організації Українських Жінок ВБританії.

Ukrainian Women's Organization of Great Britain had its stand at Women's Bazaar in London

ЛИСТА ЖЕРТВОДАВЦІВ,
що злжжили пожертви на видання нагороджених і відзначених творів Літ. Конкурсів Фундації Марусі Бек при СФУЖО, з нагоди її уродин 29. лютого 1968 р.

По 4 дол.: Марія і Богдан Гарасевич, Кирило і Романа Цепенда.

По 3 дол.: Володимир Гупалівський, Степан і Анна Лужецькі, Н. Н., Б. Сазич, інж. Богдан і Богданна Федорак.

По 2 дол.: Семен і Катерина Антоняк, Микола Базюк, проф. Іван і Леонтина Боднарук, Марія Бортник, Стефанія Бубнюк, Вінніпег, д-р Василь і Одарка Витвицькі, Стефанія

Вірстюк, Оксана Вонітова, Кенора, Канада, Григорій і Леонтина Галаженко, Микола і Марія Готра, Анна Дембіцька, Дмитро і Мелянія Дзісяк, Іван Дурбак, Трой, Н. Й., Іван Завінський, Людомир і Маруся Зарицькі, д-р Микола й Олена Климишин, Микола Коверко, Піор'я, Анастасія Королишин, Петро Косс, Акрон, Огайо, Охрим Криворучко, Торонто, інж. Микола і Надія Лаврин, В. Лизогуб, Іван і Парсія Марко, інж. Д. Петрівський, Мінеаполіс, Іван і Ольга Федчишин, Мерсі Хом'як, Іванна Цісик.

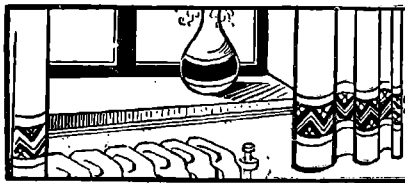
По 1 дол.: Марія Березюк, І. й Оля Богай, Михайло і Марта Віхорек, Олена Гевко, Петро і Віра Гнатюк, Роман і Василина Гординська, Юліан Ліщинський, Ірвінгтон, Н. Н., Оксана Омецінська, д-р Софія Парфанович, Євген Перейма з Ірвінгтону.

З бенкету, який у честь Марусі Бек у день її уродин влаштували Злучені Жіночі Українські Організації в Дітройті, передано теж 40 доларів.

Повна сума пожертв виносить 1,300 доларів, які Маруся Бек переслала на руки Головної Управи СФУЖО.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на свіжі могили бл. п. Марії Корсенецької і бл. п. Марії Гультай складаю 10 дол. на Орг. Фонд СФУЖО

Євгенія Янківська, Торонто

У НАШІЙ ХАТІ

Свят-Вечірні традиції

(До нашого запитника)

У цьому місяці наші Відділи одержали запитник у справі Різдвяних традицій. Питання в запитнику торкаються виключно звичаїв і страв Святої Вечері. Це є обряд, що найвірніше зберігся на рідних землях і новому поселенні. І тому присвячуємо йому особливу увагу, щоб устійнити його засади та зрозуміти їх значення.

Перша частина наших запитів відноситься до звичаїв Святої Вечері. Це значить — приготувань до неї, накриття стола, її початку, її перебігу та закінчення. Ці питання зміряють до того, щоб зрозуміти цей обряд у виконанні найближчих членів родини та поодиноких осіб, що їм довелося увійти в цей круг. Бо внесення снопа-дідуха чи обділення проскуркою або кутею — це є врочисті акти, що вміщували саму суть. Окрім того є ще багато дрібних функцій, що підтверджують важливість обрядового акту. Наприклад порожнє накриття, що стоїть на святочному столі для неприсутнього або померлого члена родини.

Друга частина запитника торкається Різдвяних страв. Як знаємо, страви Святої Вечері — це є вислід плодів нашої землі, її полів, рік, городів і садів. Наш народ був винахідливий, щоб знайти різноманітність у тому. Та й в різних околицях були свої відміни. Наприклад, чи повірять хтось, що на Бойківщині не було звичаю подавати борщ, а грибову юшку? Оце власне й є завданням нашого запитника — знайти ті регіональні особливості. Це допоможе нам збагатити наш Свят-Вечірній травопис іншими стравами.

Важливе також чергування страв. Запит молодій господині вміщений на іншій сторінці, вказує на те. Найважливіша відміна — це обділення родини кутею. Це найдавніша Різдвяна страва, що була

центром Свят-Вечірньої гостини. Нею ділилась родина на початку, складаючи собі побажання щастя і здоров'я. Кутя — це „Божа їжа“, втілення достатку і Божого піклування. У давнину господар, голова родини, роздавав її іншим членам родини на початку Святої Вечері. Цей звичай зберігся в більшій частині України, а тільки на західних землях заступила його проскурка з медом. Тоді перенесено кутю на закінчення гостини поруч із іншими солодкими стравами.

До Свят-Вечірнього стола належить також печиво — хліб, колач, струцля, паляниця, книш, пиріг, медяник. З них усіх найбільше значення має струцля або колач, подекуди й хліб. Це є печиво, вміщене на святочному столі на сні на зразок Божого Дитятка і пригадує та символізує його народження.

Наші запити торкаються також страв першого дня Різдва, коли то відвідують себе дальші члени родини. Тут уже є м'ясні страви, що можуть різнитися від себе, залежно від околиці. Цікаві для нас також напої, що їх подавано в часі Святої Вечері чи пізніше.

Окрім назви страв чи печива корисно було б також подати припис. Є багато народніх страв, що їх з успіхом можна виконати й тепер. У дальшому плянуємо зібрати їх в окрему книжечку, пов'язану з нашим обрядовим святкуванням.

А тепер прохання до культ. освітніх і господарських референток — опрацювати цей запитник. Кожен Відділ дістав три примірники. Треба добре розважити, хто їх повинен виповнити. Радимо звернутись до старших членок із різних околиць, щоб відповіді були якнайбільш різnorodні. Головне — зібрати якнайбільше приписів наших обрядових страв.

Л. Б.

Куховарські назви

НА БУКВУ М

Морський карась, ласкір — риба.

Мозельське вино — німецьке вино.

Морянка — гуска з ряду гусеподібних. Має промислове значення.

Мука див. борошно.

Мурена — риба з род. угрів.

Мус (фр.) — холодні, солодкі (з додатком битих вершків або білків), як також м'ясні і/риб'ячі страви в виді драгликів або холодцю.

Муст — сік зі свіжого винограду чи садовини.

Мусулець — напій із ягід і меду.

Мускат — 1. рід винограду, 2. назва кількох запашних плодів рослини.

Мускатель — еспанське солодке вино з мускату. Muscatel.

Мускатний горіх — плоди мускатного дерева. Nutmeg.

Мускатна диня — рід запашної лині.

Мушмула — росл. їстівні плоди, з насіння виробляють сурогат кави.

Муштарда див. гірчиця. Mustard.

М'якуни, молоски — безхребетні тварини. Shellfish.

М'ясо — туші або частини туш забитих тварин.

М'ясиво — приготоване до їжі м'ясо. М'ясистий, м'ясний (вироби). М'ясні консерви — canned meat. М'ясник — продавець м'яса.

М'ясорубка — машинка до мелення м'яса.

М'ята росл. (м'ята перцева) вживається як спеція. М'ятні таблетки — peppermint. М'ятні медянички.

Н. Ч.

Чи Ваша приятелька вже має „Наше Життя“? Якщо ні, то подаруйте їй його з нагоди свят чи менин!

Користаймо з досвіду

Ірина Кашубинська

Дрібне печиво

Думаю, що кожна з теперішніх досвідчених господинь починала своє кулінарне знання від того самого — помагаючи при печенні святочних тістечок. Скільки різних родів їх пеклося! І яка велика приємність була помагати хочби тільки мастити їх різбитим яйцем при допомозі віхтика з гусячих пер (до речі — найкращим для такої цілі) і посипати цукром. А потім, як кожна шукала на тарілці свої улюблені рогаляки, гусарські кульки, козацькі цілунки, з пінкою чи з діркою, щоб заложити на палець і так для забави обгризати. Матері! Чи й тепер робите таку приємність своїм дітям?

Для влегшення праці подаю випробувані приписи тістечок, що їх можна пекти кілька тижнів перед святами. Мої поради: дрібні тістечка слід пекти на вищому шаблі у печі, щоб у короткому часі печиво дістало бажаний кольор. На лист (бляху) кладемо восковий або срібний папір (якщо срібний то лискучою стороною до листу), це забезпечить тісто від того, щоб не припалилось і облягнуть нам миття листа. Коли немає в нас кришталевого цукру до посипування, тоді змішати звичайний із білим, меленим мигдалем, бо йнакше з нього створиться скорупка і тістечка належно не підروуть.

Ванілеві рогаляки

Потрібно:

- 2 горнятка борошна (муки)
- 1 горнятко без однієї ложки масла або кріско
- 4 ложки цукру
- 1 горнятко меленого спареного мигдалю або волоських орехів впереміш із лісковими цукор-пудра з ваніллю до посипання

З усіх складників замісити тісто і виробляти малі рогаляки. Найкраще поділити тісто на чотири частини і кожну викачати в валок. Поділити його на 20 частин і з кожної виробити рогалик. Тоді всі

будуть рівні, разом 80 штук. Пекти в вигрітій печі на 400 ст. впродовж 15 хвилин. По спеченні перечекати около 5 хвилин, щоб простигли, а тоді обкачувати в цукрі (гл. вище).

Кульки гусарські

Потрібно:

- 1¼ горнятка борошна (муки)
- 4 ложки цукру
- ¾ горнятка без однієї ложки масла або кріско
- 4 жовтки
- цитринова шкірка
- білок до помашення
- мелений білий мигдаль до посипування
- чвертки смажених вишень для прикраси

Із складників замісити тісто, поділити на чотири частини і як попередньо — кожну поділити на 16 частин. Виробити з них кульки, сплющити і в середині витиснути пальцем заглиблення. Помастити білком, занурити в цукор із мигдалем, покласти на легко помашений лист і в заглибині вмістити вишню. Пекти в вигрітій печі при 350 ст. впродовж 15 хвилин. Вийде 64 штук.

Пиріг із яблуками

Потрібно:

- 2¼ горнятка борошна (муки)
- 1 горнятко кріско
- ¼ горнятка холодної води з льоду
- 1 ложка оцту
- 3 фунти яблук
- сок з 1 цитрини
- ¼ горнятка тертих сухариків
- ¼ горнятка цукру
- цитринова шкірка

Воду змішати з оцтом і дати до холодильника. Борошно з товщом посікти звичайним ножом або спеціальним до мішення тіста. Влити воду з оцтом і замісити тісто, густіше, як на вареники. Поділити на дві частини і покласти на 30 хвилин до холодильника. Тоді розкочати кружок проміру 12 інчів і виложити до круглої форми (най-

краще скляної) проміру 10 інчів. Почистити яблука, пошаткувати, скропити цитриновим соком, змішати з тертими сухариками, цукром і цитринською шкіркою. Виложити це на приготване тісто і прикрити другим викачаним кружком. Тісто зліпити на краях кружком, щоб сок не витікав. Поколоти вилками і пекти одну годину у вигрітій печі на 400 ст. Коли спечене — покрити склицею у кратки при допомозі паперової тубки.

Скляня: Втерти ½ горнятка цукру-пудри з однією ложкою кип'ячої води, грудкою кріско величини ліскового ореха і цитриново-го соку до смаку.

УКРАЇНСЬКИЙ БОРЩ

Городина й садовина необхідні у відживі людини. Тому в нашому щоденному харчуванні треба давати їм широке місце та чергувати їх згідно з порою року.

Замітною в тому напрямку стравою є український борщ. У ньому є багато різної городини, поданої в смаковитому виді. Вона зварена, отже годиться не лиш для здорового, але й для хворого шлунка. При тому через заправу дуже поживна.

Засадничий припис українського борщу звучить, як слідує: натерти на терці моркви й буряків, накроїти картоплі, салері, цибулі, зеленого перцю, а також незначну кількість коріння пастернаку і петрушки. Все це залити водою і варити 35—40 хвилин. Тоді додати нарізаної капусти, можна ще додати незначну кількість кучерявої капусти. З консервів можна додати грибів, квасолі або горошку і все проварити, доки зм'якне капуста. Наприкінці додати нарізаних помідорів і зубок часнику, розтертий із сіллю. На цьому варення борщу закінчується. Коли помідори додати до борщу раніше, то городина в борщі дуже тверда.

Деякі люди заправляють борщ олією, щоб він був лісним, інші тільки сметаною, яку додають одну ложечку до кожної тарілки. Борщ, насипаний у тарілку, треба притрусити дрібно посіченим кропом і петрушкою. Деякі люди до борщу додають і олію, і сметану.

Найкращі борщі чи городинні юшки хатнього варення. Юшки з консерв не такі корисні. На м'ясних від-
(Докінчення на ст. 24)

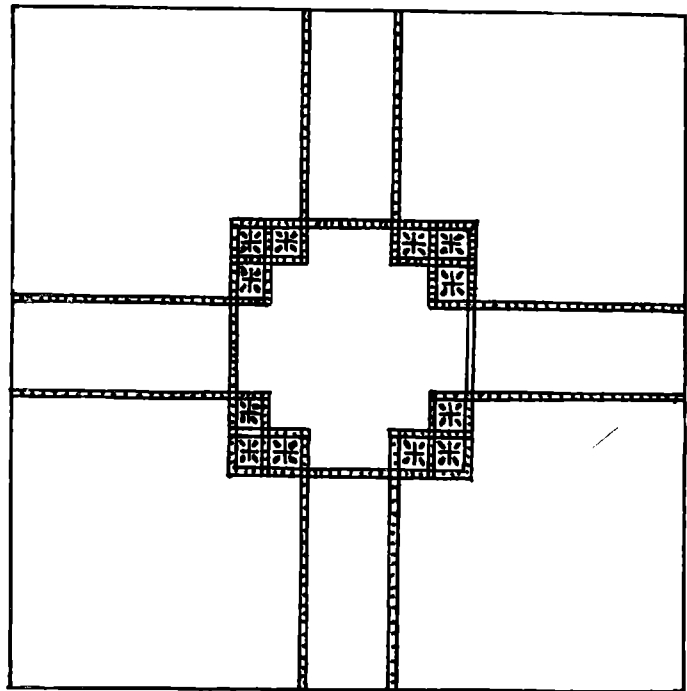
Українська ВИШИВКА

ВИШИВАНА СКАТЕРТИНА

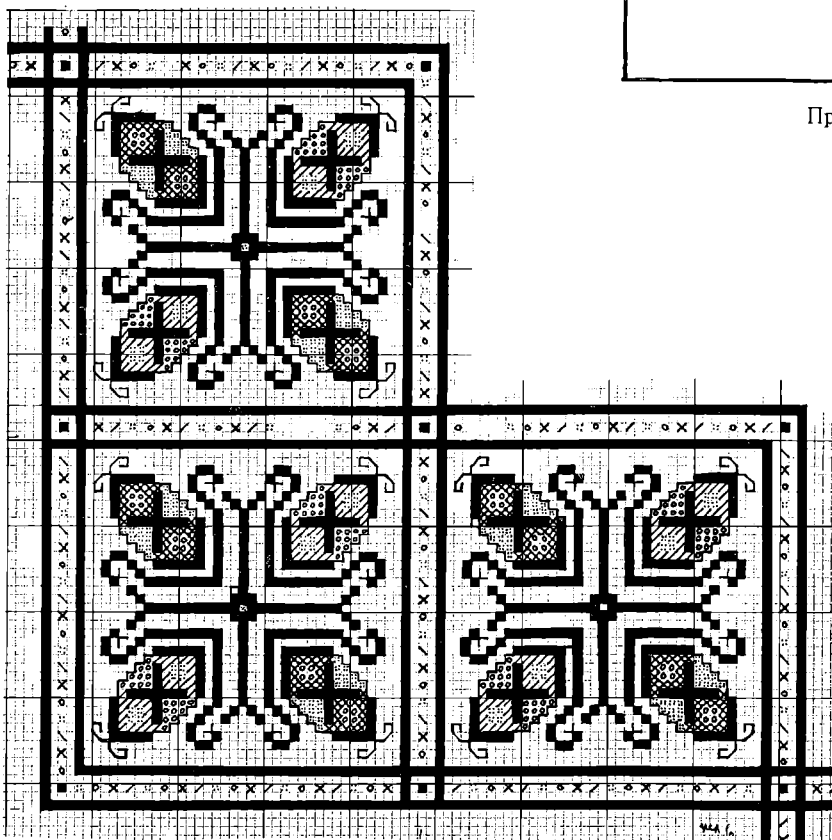
Знов приступаємо до великого проєкту нашого вишивання — до скатертини на святочний стіл. Хоч уже немає багато часу, але може до свят це виконаємо!

Цей проєкт не вимагає багато вишивання. Правда, розміщення вишивки по-середині треба дуже уважно розпланувати. Вона творить невеликий квадрат із трьома мотивами на рогах. Самі мотиви вміщені в рамках. Від них тягнуться вишиті лінії аж до краю скатертини.

Матеріал. Найкраще годиться біла або блідо-бежова панамка подвійної ширини. Вимір треба пристосувати до стсла. Край обвести широким рубцем і закріпити мережкою „прутпком“ білими нитками.

Проект вишиваної скатертини
Embroidered table cloth

Взір до скатертини
Design for the table cloth

Буковинський взір

Хрестиковий взір, що творить головний мотив, узятий із жіночої сорочки на Буковині. Виконаний хрестиками.

До вишивання вживати ниток марки Д.М.Ц. в таких кольорах: чорне ■ ч. 310, червоне хх хх ч. 321, помаранчеве оо оо ч. 900, жовте // // ч. 743, зелене •• ч. 905.

Замовляйте
АЛЬБОМ УЗОРІВ
Українські
Народні Вишивки

Серія 3

Взори з Галичини, Буковини
й Київщини

Ціна 2 дол.

Замовляти в Централі СУА

3 листів до Редакції

Чергування Різдва страв

Звертаюсь до Вас із таким проханням. Прошу подати у Вашому журналі порядок страв на Свят-Вечір. Я знаю, що повинно бути, але не знаю в якому порядку подається. Чи кутя повинна бути першою стравою, чи останньою? Якщо є риба смажена і холодець із риби, а потім є вареники і голубці, як їх чергувати? Чи узвар подається перед кутею, якщо вона на кінець, чи по куті?

Я — молода господиня, мами ані ближчої родини не маю і не маю кого спитатися. Належу до Відділу СУА і дістаю Ваш, зглядно наш, журнал і буду дуже вдячна, якщо дістану відповідь на ці питання. Прошу лиш подати скоро, щоб ще перед святами було. Бо журнал із Філядельфії до нас дуже довго йде. О. Л.

Радіємо Вашим запитом. Це доказ, що наше молоде жіноцтво з увагою й любов'ю підходить до зберігання наших традицій. Радо допоможемо Вам порадою і вказівками.

Наша Культ.-Освітня Комісія зай-

УКРАЇНСЬКИЙ БОРЩ

(Докінчення зі ст. 22)

варах борщ варити не слід, бо м'ясний відвар містить у собі холестерин, надвишка якого в організмі спричиняє артеріосклероз.

Отже український борщ дуже корисний для здоров'я людини, бо в ньому вся та городина, в якій містяться важливі речовини, необхідні для організму.

Городина й садовина забезпечують організм життєво необхідними речовинами, без яких людина не може жити. Щоб зміцнювати своє здоров'я треба йти на город за городиною, а в садок за садовоною, так повчає народна мудрість. А коли немає ні городу ні садку, тоді треба їх купувати в крамниці, де їх подають свіжими. Коли людина правильно організує своє харчування, то всі необхідні для організму вітаміни, мінеральні солі вона одержує з їжі, а також знаходить у їжі й інші складники, себто товщ, білок, вуглеводи — крохмаль і різні цукри.

Петро Чижик
викладач анатомії
і фізіології людини

мається тепер досліджуванням наших обрядів, а Господарська Комісія збирає й опрацьовує приписи традиційних страв. Змагаємо до того, щоб встановити корінь і значення всіх наших звичаїв та знайти спільний їх вияв у всіх частинах української землі. З того використаємо те, що можна примінити в сучасних умовах.

Ваш запит прийшов пізно і ми не встигли опрацювати його для цього числа. Тому прохаємо подати нам свою адресу, щоб ми могли вислати Вам відповідь листом. Ред.

НАША ДОПОМОГА БРАЗИЛІЇ

Про Інститут св. Ольги та Сиротинець СС. Службениць у Прудентополі ми вже багато писали. Наші Відділи знають, що в Інституті мешкає около 130 дівчат старшого шкільного віку, а в Сиротинці є 40 малих дітей. Їх треба нагодувати і зодягнути. Їх батьки — це вбогі селяни і дуже мало можуть причинитись до їх навчання.

В тому змислі почала працювати наша суспільна опіка. До обох установ у Бразилії стали вислати пачки з уживаним одягом. Із нього Управа Інституту та СС. Службениці можуть перешивати все потрібне або й роздати неперешите.

Оце недавно наспів лист від Манастиря СС. Службениць у Прудентополі:

До Головної Управи
Союзу Українок Америки
у Філядельфії

На першому місці сердечно дякую Вам, поважані пані, за таку чудову прислугу, якої я ніколи не сподівалася. Це для нас велика потіха, що ми маємо за далеким океаном, себто за екватором, такі жертвенні душі. Ми Вам широ дякуємо за це. Ми навіть дивувались, звідкіля стільки людей знає нашу адресу, а це якраз завдячуємо Вашій Централі, якій засилаємо наше щире Спасибі.

Ми вже отримали пакунки з Шикаго, Гемтремку, Філядельфії, Денверу, як також від чотирьох Відділів із Канади. З пошти нам дуже легко ті пакунки відобрати, бо там є для нас прихильні люди.

Незабаром матиму нагоду побачитись із Матір'ю Вінкентією, Провінційальною Настоятелькою ЗСА. Не

знаю, чи Вам було б приємно, якби я передала одну таку скромненьку серветку, яку вишили діти, що виховуються в нас? Тоді Ви могли б у Централі прикрасити столичок на Різдво. Прошу ласкаво прийняти цю маленьку пам'ятку від сиріт у Бразилії.

Вам засилаю щирий привіт та всім тим Відділам, що причинились до висилки пакунків.

М. Зиновія, СПНД
Провінційальна Настоятелька

СВІТЛИНИ З УКРАЇНИ

Щораз частіше трапляється, що наші членки відвідують Україну та привозять звітлія світлини і фільми. Звичайно діляться враженнями у вужчому гурті, а нераз показують свої „скарби“ й у Відділі. В самій окрузі Філядельфії відбулось кілька показів в останньому часі. П-ні Наталя Даниленко, виховна референтка молоді, демонструвала фільм із своєї поїздки у кількох Відділах СУА, а п-ні Лідія Кий, членка Управи 13 Відділу СУА показала їх членкам свого Відділу.

Добре було б подумати про збірне висвітлення прозірок чи фільмів, що їх виконали наші членки в Україні. Це могло б заповнити цілий вечір та дати підставу до порівнянь і багатства вражень.

ЖІНКИ В ШТАНАХ

Осінні покази жіночої моди переключились на штани. Це не жарт! Велика перевага жіночих одягів була подана в „оштаненій“ формі. Костюми, раніші й пополудневі туалети, а навіть вечірні. Всюди велика перевага штанів.

Але сукні ще не зникли. Більша частина жінок усе ще воліє їх привабу. Бо що й сталось би з приповідками „тримається маминої спідниці“ чи „пропав біля спідниці“? Хіба, що час приніс би нові поговірки...

Окрім „оштаненої“ моди появилася „шкіряна“. Жакети, сукні, блюзки, а й спідниці зі шкіри — це головний успіх сезону. Звісно, що їх не роблять із правдивої шкіри, а з дуже доброї тканини, що її наслідують. Та ще й у різних кольорах. Кажуть, що це дуже практичне, бо можна легко змивати і прасувати.

Повернулась давня знайома — крата. Картати плащі і костюми приймають чудові відміни кольорів.

Зірка

ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

З сумом доводиться нам прощати тих старших самітніх жінок, що залишилися в Європі. Для них створено в нашій організації опіку над бабусею і ми гордимось тим, що пам'ятаємо про них. Та все ж важко стає на душі, коли та, що її наш Відділ підтримував і з нею листувався, відійшла у вічність. Це немов хтось рідний і близький попрощав нас навки.

Так сприйняли ми вістку про смерть бл. п. **Євгенії Санківської**, що упокоїлась 17. січня 1968 р. Вона народилась у 1899 р. на Волині в родині Романа Закревського, що був управителем великого маєтку. Гімназію закінчила у Житомирі в 1915 р., а в 1918 Вищу Педагогічну Школу. Вчителювала в десятирічках, спершу на Волині, а потім на Поділлі. З 1936 р. коли залишилася вдовою, їй довелося працювати на всю свою родину. У 1939 р. вона зложила державний іспит у Пед. Інституті у Вінниці і дістала звання вчителя сер. школи з правом викладати українську мову й літературу. За німецької окупації працювала, як перекладач. У 1944 р. виїхала на еміграцію до Німеччини. Спершу працювала, як хатня поміщиця, а від 1945 р. стала вчителювати в укр. гімназії в таборі ім. Лисенка у Ганновері. У 1950 р. переїхала до Лінггену, а потім до Діпгольцу. Тут провадила навчання у старшій групі в українській школі. Членом Об'єднання Українських Жінок була від 1945 р.

З жалем прийняв наш Відділ вістку про її смерть. Хоч і не знали її особисто, проте щиро помолитись за її душу.

54 Відділ ім. 500 Героїнь у Вільмінгтоні

Завдяки надзвичайно лагідній вдачі Покійна мала багато друзів. Ті, хто був особисто з нею знайомий, з теплим почуттям згадують спільно проведені в таборі ім. Лисенка п'ять років. Не зважаючи на постійну хворобу (астму), не зважаючи на ослаблене серце, небіжчиця до останнього часу намагалася видати з себе все, що лише могла. Багато молоді, що закінчи-

ла нашу ганноверську гімназію, давно виїхало за океан — до Америки, Канади чи інших країн, але, думаю, всі з теплом згадують милу пані Санківську, що віддавала свою енергію і знання дітям.

Останній рік Небіжчиця майже не виходила з хати, все лежала, але була при добрій пам'яті, всім цікавилася, багато читала. Не зважаючи на тяжку невиліковну хворобу бл. п. Євгенія Санківська все не погоджувалася йти до лікарні. Померла в дорозі до лікарні.

Смерть її приголомшила насамперед її приятельку — п-ні Домінікію Мельник, з якою довший час вона прожила в одному мешканні. Приголомшила ця смерть і всіх тих, хто знав Небіжчицю ближче. У Мюнхені її друзі молилися за неї першої ж неділі після її смерті.

Нехай же буде їй земля чужини легкою.

Олена Юрченко

ЧЕСТЕР, ПА.

У січні ц. р. відійшла у вічність бл. п. **Марія Мельник**, членка 13 Відділу США. Про її громадську діяльність написала згадку її співробітниця п-ні **Марія Білозор**. Від себе хочу додати кілька рядків про Покійну. Була це людина небуденна. Непересічна мати для своїх дітей, але і з великим серцем для „прибраних дочок“, а одною з них була я. У всяких трудних життєвих проблемах можна було звернутись до неї, як до рідної матері, а вона зуміла знайти час і розв'язку своєю щирою безсторонньою порадюю. Лагідної вдачі і золотого серця — лишилася для мене зразком-символом української матері.

Лідія Кий

Валінгфорд, Па.

НАШЕ СПІВЧУТТЯ

Сердечне співчуття висловлюємо п-ні **Франці Зиблікевич** з приводу несподіваної смерті її дочки бл. п. **Надії Спарлок**, яка упокоїлась 4. вересня 1968 р. Похоронні відправи відбулися в укр. католицькій церкві в Маямі, а поховано Покійну на Флеглер цвинтарі. Замість квітів складаємо 6 дол. на пресовий фонд Н. Ж.

Приятелі і знайомі з Маямі, Фла.

Замість квітів

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Петра Муцика**, батька членки 33 Відділу п-ні **Марії Мудрак**, складаємо 20 дол. на Фонд П'ятсот.

Членки Відділу і Приятелі

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Дмитра Мачалаби**, чоловіка п-ні **Олександри** і швагра п-ні **Зені Ярош**, членок 33 Відділу США, складають 20 дол. на Фонд П'ятсот

Членки Відділу і Приятелі

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могили бл. п. проф. **Вадима Кіпи** і бл. п. **Михайла Пенцака** складаю 15 дол. на Виховний Фонд США

Ірина Кашубинська, Клівленд

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Івана Голубовича**, чоловіка моєї кузинки **Марушки Грабович-Голубович** складаю 10 дол. на пресовий фонд Нашого Життя.

Сальомея Дроздовська-Жмуркевич Ванкувер

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Михайла Пенцака** складаю 10 дол. на сиріт у Бразилії

Микола Онуферко

В ПАМ'ЯТЬ бл. п. **Марії Грдлічка-Мельник**, дорогої і незабутньої моєї товаришки зі шкільної лавки, в день її уродин і іменин 21. вересня, крім Заупокійної Служби Божої, складаю 5 дол. на Фонд „Мати й Дитина“ та висловлюю щире співчуття її чоловікові, доням, синові і внукам.

Ольга Ярмолович-Пйотровська Торонто

В ПАМ'ЯТЬ моєї покійної дочки бл. п. **Надії Спарлок** складаю 19 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Франка Зиблікевич, Маямі, Фла.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ на могилу бл. п. **Андрія Наконечного** складаю 10 дол. на Фонд „Мати й Дитина“

Аза С. Іванчук, Нордрідж, Каліф.

ЯК НЕВ'ЯНУЧИЙ ВІНОК на могилу бл. п. **Стефанії Акулової** з Омаги, Небраска, складаю 5 дол. на пресовий фонд Нашого Життя

Стефанія Воробець із родиню **Омага, Небраска**

ПРИСИЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТУ!

- Ukrainian Woman -

Vital Issues Concern of GFWC Convention

By Mary Dushnyck

(PART 2)

The keynote speaker on the opening day (June 11, 1968) of the 77th Annual Convention of the General Federation of Women's Clubs, held in Boston, Mass. was Dr. Irving Lehrman, a Miami rabbi. He stated the crisis our country faces today "is not economical, social or political in nature, but rather moral and spiritual. What we need is not a 'new morality' but a strengthening of the old."

The protection of our environment against soil erosion, water and air pollution, and loss of land was the subject of Russell E. Train, president of the Conservation Foundation. He appealed to club leaders to transmit their concern into action, as the next 2-4 years are critical.

Another speaker, Ralph Nader, who is responsible for improvements in car manufacture, also believes the chief issue of our times is "the destruction of our environment . . . for if we continue the full-scale abuse of our natural resources we will run out of them or make them unusable." He called for greater regulation of food inspection and more emphasis on safe auto design and use of safety belts in cars, and cited misuse of food coloring, antibiotics and even detergents in processing of foods. The consumers greatest hope is to write their legislators or the White House.

Community Programs

Among its multi-faceted projects the GF's educational program with Shell Oil Company is especially popular. 1600 clubs entered the contest this year to survey educational needs of young people and to institute programs to aid them. Traditional areas are those that would

further development of academic, vocational or cultural endeavors of youth. Prizes totaling \$5,000 were won by 3 clubs for fostering education among the needy and in key areas. The award money must be used to support educational projects.

Even greater awards are presented in the Community Improvement Program of the GFWC and Sears-Roebuck Foundation. The 2-year program is designed to stimulate clubwomen to develop and complete community self-help projects. Emphasis is placed on involving entire communities in these efforts. Ten clubs won a total of \$31,500 in awards. The 7th District Federation of Clubs of Indianapolis won a total of \$12,000 for its Anti-Crime Crusade, aimed at school dropouts, and enlisted 50,000 women volunteers. It also obtained better street lighting and better pay standards for police, and held neighborhood cleanups, demonstrated household cleaning techniques and set up a rehabilitation committee to work with persons released from prison. Other clubs carried out creative educational programs, craft shops, community beautification programs and senior citizen's centers. One club attracted a doctor and dentist to its community.

International winners were the Eulogio Rodriguez, Jr. Women's Club of the Philippines, the Guam Women's Club and the American Women's Club in the Bahamas.

GF clubwomen were praised by Mrs. Katie Loucheim, Deputy Asst. Secretary for the State Department's Educational and Cultural Affairs, for their contribution of "overseas scholarships,

civic improvement projects and hospitality for foreign students and visitors."

Attack on Pornography and Violence

Virginia Graham, TV personality, told the delegates they have enormous influence and could help in the attack on pornography, sex and violence in movies and television. She also said, "Permissiveness is one of the reasons for today's problems with the young, and the solution is to return to discipline in the home . . ."

Mrs. Walter V. Magee (Jessie June), newly-elected president of the GFWC, attacked obscenity in films, TV and magazines, and urged the Federation to continue its battle against this evil even though court convictions generally "get thrown out on a technical flaw when they get to the high court."

One immediate action program is the new administration's Crusade for Morality in Mass Media . . . in movies, magazines, television, radio, paperbacks, etc. All clubs will be asked to play a significant role in this movement.

International Fiesta

At this 77th GFWC Convention it was decided to present the International Clubs program in a new setting instead of the popular luncheon followed by international delegates reading their reports. The innovation this year was an International Fiesta with many international clubs displaying their folk arts and crafts, literature, etc., with a song and dance program, and the reports incorporated in a booklet. The two Ukrainian delegates, Mrs. S. Pushkar and Mrs. M.

Dushnyck, and five UNWLA members from the Boston area — Mesdames O. Baranyk, T. Deyk, O. Fedoriw, I. Swystun and S. Windsor — all attired in Ukrainian blouses, exhibited Ukrainian folk art and publications. In addition, Mrs. Windsor demonstrated *pysanka* painting which attracted many delegates to the Ukrainian exhibit. The Lithuanian also had a live demonstration on a spinning wheel. Moreover, a program of German and Lithuanian folk dances and songs was presented.

Mrs. Pearce, attired in a festive blue Filipino dress, presented Mrs. Wm. C. Britt, whose husband, a Lt. Colonel, is stationed in Korea. Mrs. Britt, who was named Military Wife of the Year in the Pacific area, danced native Korean dances in costume.

In relating her experiences in Korea, Mrs. Britt said her approach with the Koreans was to "let people know how they can help me . . . I had Koreans teach me their language, which helped me and also delighted them because an American officer's lady had bothered to learn their tongue." She also learned their native classical folk dances and used this art form to entertain wounded Koreans serving in Vietnam. The Koreans were very pleased to see an American dignify their culture. She said anything she did has been on a person-to-person level.

At the conclusion of the Fiesta, the booklet containing the reports of the International Clubs was distributed to all GF delegates. Included among the reports was that of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, which described the activities of its 15 member organizations in 11 countries. Also the report of Women for Freedom contained references to Ukrainian women's work.

A leader sees things through the eyes of his followers. A leader puts himself in their shoes, and helps them make their dreams come true.

Are We Prepared to Accept Today's Challenge

The 15th Convention, (held in Chicago July 5-7, 1968), marked a significant milestone in the history of the Ukrainian National Women's League. It brought us to the threshold of a new era. It revealed broad vistas of thought; it opened new horizons for action, and it kindled new hope for the future. Frankly, it brought us face-to-face with the challenges of today's problems of the world, and suggested new approaches to their solutions.

To women of Ukrainian birth or descent in the United States the challenges are manyfold. Based on the premise of human rights, we have a responsibility towards enslaved peoples of the world in general, and the Ukrainian people in particular. How are we to channel our energies, and our economic efforts to influence the thinking of world leaders, and the leaders of the various Ukrainian factions — is in itself a challenge and a frustration. This is something to really ponder over. What is our sphere of influence as women? It's great, but we haven't even scratched the potential. For instance, have we reached our young people who today are raising their voices in search for identity? Are we lending an ear to their real problems? Let us not forget that these are the future leaders of the world.

As ethnic women, what contributions are we making to the workings of a democracy, to the betterment of our schools, civic institutions, safety on our streets, and better government? We have a great deal to contribute, but we must search for new avenues of communication, and for better know-how. What sacrifices are we willing to make? How involved are we willing to become, and to what degree of dedication to the ideals and the philosophy of our organization as expressed in the Resolutions of the Convention?

The deliberations at the ses-

sions were sparked with action and earnest participation, but now that we have had time to reflect we must pledge anew our time, our energy and our skills to the realization of our objectives. As an outgrowth of a proposal by the panelists of Human Rights, plans are underway to call an invitational conference — a pilot project to review, to analyze, and to evaluate past and current goals, attitudes, programs, activities and accomplishments of Ukrainian-American groups, institutions, organizations, and individuals in this country. This is a challenge in itself, but upon the studies derived from such a conference we then can charter a course of action for the betterment of the Ukrainian image, and the fulfillment of the Ukrainian ideal.

Anastasia Volker

Oct. 1968.

RECEPTION FOR MRS. A. VOLKER

In the International Year of Human Rights the National Council of Women of U. S. presented awards of Woman of Conscience to all its member organizations. Among UNWLA members Mrs. Anastasia Volker, our Vice-President was chosen. On Oct. 15th this award was presented to her during the Human Rights Conference of the NCW.

A panel was also planned where the Women of Conscience had to take part. Mrs. A. Volker's theme was — "The right to be different," the voice of a minority group.

On Oct. 18th the Regional Councils of New York and Newark and the 32, 53 and 72 UNWLA Branches prepared a reception for Mrs. A. Volker in the Ukrainian American Institute.

A more detailed report will be given in the next issue.

From the GFWC Convention in Boston, Mass.:
At the International Fiesta Mrs. Sofia Winsor of the 78 UNWLA Branch demonstrated Easter egg painting. Looking on are Mrs. Maria Dushnyk and Mrs. Stefania Pushkar.

CULINARY TERMS

Over a period of time now "Our Life" has been working on a primer of Ukrainian culinary terminology. There are many foods which are known by different names in the various regions of Ukraine, and some have retained their foreign names. Nothing is being done in Ukraine about correcting this and the Russification of culinary terms is even encouraged.

For this reason Mrs. Natalia Chaplenko, UNWLA Cultural Chairman, has compiled a glossary of Ukrainian culinary terms which is being printed in parts in the issues of "Our Life."

She has recently completed a similar glossary for the English section of our magazine, which should prove interesting to many of our readers.

- Ale — рід пива
- Almond — мигдаль
- Almond paste — мигдальна паста
- Ambrosia, fruit dessert — амброзія

Anchovy — камса́, анчо́ус,
(польське сарделька)

Anchovy paste — камсова паста

Angel cake — ангельський торт, білий пундик

Anise — ганус; Anisette — ганусівка

Appetizer — закуска

EVENTS IN CLEVELAND, O.

According to the Program Book of the 60 UNWLA Branch in Cleveland, Ohio a workshop of making Golden Christmas Angels was planned. Members have had to bring their own tools and material and work under the guidance of Mrs. Jennie H. Bochar, President.

On November 7th an evening Christmas Sparkle With Lights by the Cleveland Electric Illumination Company was planned. Members were urged to bring canned goods or other groceries to meeting or donate money for holiday baskets for less fortunate.

HOME FOR THE ELDERLY

The Detroit Regional Council of the Ukrainian National Women's League of America, Inc. is proud to report to the community at large that it has acquired a site for the Home. The parcel of land (approximately three acres) is suitably located in Warren — within easy reach of church, shopping area and hospital. This is the first step forward.

What will the Home be like? We believe it will be comfortable, modern and pleasant for its occupants — men and women — of our community who will desire to live in it. The architectural plans are being worked on and we are benefiting from the plans of other such Homes (Toronto as an example). The Home will have a chapel, recreational hall which will accommodate a museum of Ukrainian folk art, a library and all necessary facilities.

The Building Fund Committee is engaged in the formations of plans, ways and means of financial aid and other requirements of this great project. Meanwhile it is appealing to all members of the Detroit community to pledge monetary support, for the sooner we have the required quota the faster we will break ground for the Building.

For the benefit of the Building Fund several projects were planned and executed. On April 28th a Rummage Sale in Hamtramck, where clothing, jewelry, household items and books were sold. On May 18th a Spring Festival and on Sept. 22nd a huge Raffle and Games Party were planned.

The Building Fund is headed by Mrs. Anastasia Volker, UNWLA Vice-President. Members are Mesdames O. Adamek, A. Bajko, P. Budzol, F. Sidilo, L. Halazenko and L. Maziar.

Donations to be sent to the UNWLA Regional Council, Building Fund, 18977 Burt Rd., Detroit, Mich., 48219.

Two good talkers not worth one good listener.

М. Федорович

Андрійкові гостинці

Одної суботи прийшов Андрійко додому зі світлички. Тато каже: — Ходи синку, поїдемо за місто до садівника. Принесли з пивниці три кошики, поклали в авто і поїхали. Дорога та ж сама, якою їздять літом на вакації в гори. Але тепер осінь, листя на деревах у різних красках — жовті, помаранчеві, червоні, малинові. Тішиться Андрійко, усміхнений тато.

Ось заїхали на подвір'я одного господарства. Тато витягнув два кошики, хлопчик третього і пішли поговорити з господарем. Цей показав, з яких дерев можна зривати садовину.

— Я буду рвати яблучка! — зрадів Андрійко. — Добре — так тато. — Ось тут дерево повне рум'яних яблук. Галузки вгинаються аж до землі. Та рви уважно, не нищ гілок і не потовчи овочів у кошику.

Тато пішов в іншу частину саду, де росли грушки та сливки. За пів години у них були повні коші. Вони заплатили господареві і занесли все до авто. Коли приїхали додому, то мама дуже втішилася садовиною.

— Але ж того всього для нас забагато! Подаруймо трошки людям, що не можуть так далеко їхати і нарвати собі свіжого, пахучого з дерев у саду.

Усі радились — чого кому віднести. До сусіднього будинку Андрійко поніс кошичок яблук Мартусі, з якою бавиться кожного дня. Дівчинка подякувала і дала йому — літачка. Пізніше пішов сходами угору і поніс старенькій сусідці жовтих, пахучих грушок. Вона зраділа: — Нині ввечері Андрійку, коли твої батьки підуть на концерт, я залишуся з тобою і придумаю гарну казку. — Про динозаврів! — просив хлопчик. — Ну, добре, постараюсь про динозаврів, засміялась пані Лаврович.

Другий сусідці Андрійко приніс

сливок. — Які чудові сині сливки, втішилася пані Віра. — З них спеку я коржики, такі як печуть в Україні. І принесу тобі!

Ось так хлопчик за яблучка, грушки та сливки одержав літачка, цікаву казку та смачного коржика.

А коли надійшла знов субота, він вибрав найкращі яблучка і поніс їх до світлички. Наперед найбільше дав пані, а тоді пороздавав усі дітям. Пахучі, червоні, смачні яблучка! Діти дякували і раділи свіжою садовиною.

Петро Кізко

Лев і миша

Біжить великим густим лісом лев. Худий, голодний, аж живіт підтягло. От коли б йому хоч яка пожива трапилась! Але ніде нічого, тільки часом видно каміння поміж деревами. Аж гульк: миша з-під каміння вискочила. Лев не довго думаючи — скік на ту мишу і вже готовий її проковтнути. А тут миша тоненьким голосочком:

— Любий, дорогий мій леве! Не їж мене. Я жити хочу, як і всі звірі. Залиш мене, а я тобі в пригоді стану!

Гаркнув, клацнув зубами лев, пустив мишку, та й побіг. А за тим левом полювало двоє людей зі списами. Хотіли його убити, бо дуже багато шкоди наробив він їхньому племені. От ідуть мисливці, списи у руках тримають і вже наперед їх випростовують. Крім того приготували вони пастку. Поміж деревами розвісили мотузяну сітку, подібну на невід, що ним рибу ловлять. Як бігтиме лев, заплутається, а тоді вони прибіжать і списами його!

Так і сталося. З розгону лев попав у сітку. Замотався, заревів. У ту мить лев'ячий крик зачула миша. Стрімголов кинулась до пастки, та й почала скоренько сво-

їми малими гострими зубами сітку гризти, лева визволяти...

А тут уже мисливці зі списками до лева наближаються. Та доки вони добігли, миша прогризла сітку і лев з усієї сили кинувся на людей. Вони чимскоріш утекли. А тоді лев узав мишу, посадив собі на голову, та й заніс її до житла в камінні.

Відтоді лев і миша стали приятелями.

КІТ ВАСЬКО

Дитяча гра

З-поміж дітей вибирають кота та 2—3 мишей. Діти, що залишилися, стають у коло і беруться за руки. Кіт у середині кола, а миші сидять на стільцях збоку.

**Ходить сірий Васько-кіт,
Хвіст пухнатенький стирчить,
Ходить Васько-кіт.**

Діти співають і рухаються в колі праворуч, кіт іде ліворуч.

**Сів і умивається,
Лапкою втирається,
Пісеньку співа.**

Діти рухаються в колі ліворуч, кіт сідає навпочіпки і робить рухи згідно з текстом.

**Ось він прислухається,
Встав і підкрадається:
Мишок десь почув.**

Діти спиняються, а кіт іде крадучись. Мишки починають рухатись і бігають навколо. Кіт старається доторкнутись котроїсь мишки понад руки дітей. Тоді мишка вважається зловленою і гра починається наново.

ПРАВДА Ж, МАМО!

**Правда ж, мамо, я великий?
Сам взуваю черевики,
Зашнуровую шнурочки,
Сам в штанці вберусь,**

в сорочку,

**Сам лице і руки мию,
Сам зачісуватись вмю...**

**І не плачу я ніколи!
Скоро піду я до школи.**

Марія Познанська

Прибрана матуся

Діти довідалися від татка, що до їхнього саду внадився звір куна. — Татку — питали — а чому ми ніколи тієї куни не бачимо? Зайчика, вивірку бачимо, а куни ніколи. Що це за звір, якийсь невидимий?

А татко: — Можна сказати, він прекрасний. Завбільшки як великий кіт, голівка маленька, вушка стирчать, пушистий хвіст, а шерсть немов оксамитна — густа, блискуча, барви темно-брунатної. Та що з того, що звір цей такий прекрасний? Але ж він кровопиєць! Вночі на кущах ніжках по деревах нишком-тишком лазить, по дуплах та гніздах никає, молодих пташат і звіряток пожирає. Шкідник!

І сталося одного ранку, коли діти вибігли до саду, побачили на власні очі, що може зробити куна. Під деревом у траві лежало змерзле, голодне мале білча, а довкола повно вовни і кісточок. Діти догадалися: напевно то куна пожерла білку-маму, а малятко шукало маминого тепла і випало з дупла. Хижий звір осиротив малятко! На цей сумний вид стиснулось серце у дітей. Що ж робити? Маруся каже: — Заберім малятко до хати. А Петрик: — Глянь як воно труситься — земрзло, голодне. Візьми його, Марусю, у свій фартушок і занеси до кухні. Там тепло.

Прийшли діти з білчатком до кухні. Поставали безрадні, не знають що їм робити, як загірті, чим покормити малятко. Як рятувати? Аж тут обізвалась до дітей улюблена киця: м'яааууу! Глянули діти — ага! Та ж там у кутику в кошику, розкішно витягнувшись, лежить собі їхня киця, а троє її діточок-котенят, що недавно народилися, прилягли головками до її животики і п'ють молочко. Щасливі!

— Кицю! Кітусю! — привітались діти і приступили ближче котика. Тоді Петрикові прийшла думка: — Ану Марусю, покажи Миці нашу знахідку. Цікаво, що вона на це скаже? Маруся взяла обережно білочку в руки і наблизилася до киці. — Дивись — сказала — ось яке звір'ятко-сирітку ми знайшли!

Киця підняла голівку і зацікави-

лась. Тоді Маруся підсунула їй малу сирітку дещо ближче. А киця-мама що на це? Не фукала, не порскала, як це часом бувало — а що зробила? Діти здивувались від несподіванки і радості: — Лиже, лиже! — скрикнули. — Жаліє сирітку — біднятко! На цей вид Петрик сказав: — Ану положім білчатко біля киці. Може воно бодай загірється. Ні, киця не скривдить сирітки! Так і зробили. А добра киця далі лиже і лиже, то щось муркоче. Може це по котячому значить: — Не бійся дурненьке! — А далі мордочкою суне і суне мале до свого животики, між свої діти — котятка, укладає мов рідна мама. Почуло білчатко теплий запах молочка, пошукало мордочкою маленької бородавки під животиком киці і жадбно почало ссати молочко. Як побачила це Маруся, то почала скакати і плескати в долоні. — Прийняла, прийняла сирітку. Добра наша киця, прибрана мама. Ох, яке щастя!

І відтоді сирітка-білочка зажила в кошику під опікою киці, серед котенят. Одного лише киця не могла зрозуміти і не хотіла на це дозволити. А то коли її діти спокійно спали, рухлива білочка вискакувала на край кошика і все хотіла кудись бігти. Звичайно білка, хотіла стрибати. Але дарма! Прибрана мама все лапкою придержувала її, завертала назад, нікуди не пускала. Так було аж поки всі діти не підросли. Тоді ціла родина покинула кошик і всі щасливо зажили у садку на волі.

ЗАГУБИЛА ГОЛКУ НІНА

Загубила голку Ніна,
Стала Ніна
На коліна:
Знайшла голку,
Та не шила, —
Ніна нитки загубила.
Загубила нитки Ніна,
Стала Ніна
На коліна:
Знайшла нитки,
Та не шила, —
Ніна голку загубила...
Цього вірша про дівчатку
Починай читать спочатку.

Грицько Бойко

Ясне сонце не гріє,
Холодок повіва,
Засихає, жовтіє
На узліссі трава.

Небо хмуриться часто,
Потемніла ріка...
В лісі білка пухнаста
Все горіхи шука.

Осипаються клени,
Листя з дуба летить,
Лиш ялинка зелена
Серед лісу стоїть.

Наталя Забіла

КІТ І ГОРОБЕЦЬ

— Де живеш, чи не отам?
горобця Мурко питав.
— Там і сям, от і там!
так горобчик відказав.
— Де обідатимеш, гей?
далі кіт розмову вів.
— У курей кінець сіней!
так горобчик відповів.
— Де ти спатимеш, агов?
запитав Мурко ізнов.
— Знав я, знав, та заспав!
так горобчик відказав.
А Мурко все: — Нявки, няв!
Може б ти так пригадав?
Тут горобчик фурр до стріх:
— Пошукай собі дурних!

Оксана Лятуринська

З а м о в л я ї т е
ДЛЯ ДИТЯЧИХ СВІТЛИЧОК
рисуноквий зшиток

МАЛЮЄМО

з азбукою
Видання 29 Відд. СУА в Шикаго.
Обгортка й рисунки — Лідія
Петруняк

Замовляти:
Mrs. Wira Markevych
4821 N. Harding St.
Chicago, Ill. 60625

Який чистий сніг!

ОЛЕНА: Ну, лишім ці дурниці. Я мушу приготуватися до дороги. Подзвонити Остапові. І Катрусі, щоб прийшла зайнятися домом. Так... (Наче до себе): Це, може, навіть добре, що я мушу тепер виїхати. Може навіть добре... (Підходить до телефона. До Івана): Ти не виходь ще, я зараз... (Бере слухальце, накручує нумер): Гальо? О, ти Тусю, вже урядуюш? Дай мені Остапа... Остапе, я дістала недобрі вісті з Каліфорнії — мушу поїхати. Так. Ага, уже. Зараз подзвоню на літовиче. Так, так, необхідно, нема мови. В чому справа? О, Катруся заступить мене. Саме! Добре складається. Чекаю вас з обідом. (Кладе слухальце, одну мить стоїть, задумавшись, потім, усміхаючись Іванові): І зовсім неважко, навіть, обійшлося!

ІВАН: І ти далі настоюєш на тому, щоб я залишився?

ОЛЕНА: Так, я прошу. І ти мусиш обіцяти мені, що будеш тут так довго, аж поки я не повернуся.

ІВАН: Коли це може бути?

ОЛЕНА: Я, очевидно, не можу знати. Але, я не буду там довше, ніж буде конче потрібно.

ІВАН: Добре. Обіцюю тобі. А що ти обіцяєш мені? Писати?

ОЛЕНА: Ти знову про мою „творчість“? Я не знаю, чи саме тепер буде пора про таке думати.

ІВАН: Я не мав на гадці твого писання, взагалі. Я питаю: чи ти обіцяєш написати кілька слів?

ОЛЕНА: Я не обіцюю тобі нічого. Колись я, певне, напишу... А тепер — іди уже! Я мушу зайнятися справами.

Завіса

ТРЕТІЙ АКТ

Перша відслона

Та сама обстановка. Дія відбувається ліворуч, у вітальні. В ідальні — стіл, накритий до обіду. В передпокої чути голоси. Входять (дверима ліворуч) Туся й Остап.

ТУСЯ (кинула на канапку торбинку, рукавички, поправляє волосся): Ну, слава Богу, що завтра неділя! (Садовиться на канапці, до Остапа, що перекидає кореспонденцію на

низькому столі перед канапкою): Маєш щось із Каліфорнії?

ОСТАП (кинув із рук пошту): Ні, нема нічого. (Починає ходити по кімнаті).

..ТУСЯ: Може Іван що дістав...

ОСТАП (спинився, дивиться на Тусю): Як це — Іван? Чому він мав би дістати?

ТУСЯ: Ну, вона знає, який ти зайнятий. І — вони близькі приятелі. О, я не думаю нічого поганого! Просто, вони мають стільки спільного...

ОСТАП: Це ніяка причина, щоб вона мала писати йому, а не мені! (Знову ходить подратовано. Глипнув на Тусю): А втім, це — нісенітниця. Вона забула там про весь світ. Мені здається, що та сестра була їй завжди ближча... від усіх.

ТУСЯ: Ну, бачиш. Зайнялася хворою сестрою і забула про все інше. (Зміненим, веселим тоном): Сьогодні ми мали рекордове число пацієнтів, правда?

ОСТАП (спинився, присів на крислі): І між ними багато таких, які не вмiли вияснити, що їх привелб. Мабуть — тільки твоя притягаюча сила.

ТУСЯ (всміхається): А хіба це щось шкодить?

ОСТАП (поважно): Я ставлюся серйозно до моєї практики, ти знаєш.

ТУСЯ: Натурально! Але ти не можеш вибирати собі пацієнтів. Раз вони вирішили, що ти їм потрібний...

ОСТАП: Або, що їм конче потрібне впоркнення, яке зробить їм моя атрактивна асистентка...

ТУСЯ (легковажно): Справді, маєш чим журитися! А, яка я рада, що завтра неділя, і що в тебе нема пацієнтів, яких треба було б відвідати!

ОСТАП: У нашому фаху ніколи не можна знати. Завжди може щось трапитися.

ТУСЯ: А ми не будемо чекати на те, що може трапитися. Я щось придумала і прошу прийняти це з приємною усмішкою.

ОСТАП: Усмішки — не гарантую. Що ж ти придумала?

ТУСЯ: Не тільки придумала, але й зробила: взяла два квитки до „Театру

в парку“. Там іде чудесна музична комедія.

ОСТАП: У мене, Тусю, немає часу на такі розваги. У мене повно нечитаної медичної літератури.

ТУСЯ: Матимеш час читати її весь ранок, я не заважатиму. Я маю масу залеглої переписки. І — ми пообідаємо десь за містом. Треба ж віддихнути від цієї духоти!

ОСТАП: Ну, це ти вже, справді, придумала! Катруся вважала б це особистою образою. І, взагалі...

ТУСЯ: Ні, ні, не заперечуй! Ваша Катруся була б дуже добра десь на плебанії, де можна було „виходити“ усі ті кальорії, але тут...

ОСТАП (посміхаючись): Кальорії, — то вже хіба моя ділянка, чи як ти думаєш?

ТУСЯ: Лікарі не вмiють лікувати себе, ані приписувати собі діету, це відома річ. (Підводиться з місця): Тепер я піду переодягтися. (Виходить — праворуч).

ОСТАП (підвівся, ще раз перекинув пошту, взяв газету, сів на канапці, в куточку. Листує газету, потім кидає її на стіл, простягає ноги, заплющує очі): Ааа, таки втомився! (Починає рівномірно дихати).

Туся увійшла в довгій сукні, волосся химерно зібране вгору. Дивиться на Остапа, йде і сідає в другому кутку канапки. Тихо наспівує, потім трохи голосніше.

ОСТАП (розплющив очі, надслухує): Що це ти наспівуєш? Щось таке знайоме?..

ТУСЯ (наспівує голосніше): Ану, ну, пригадай!

ОСТАП: Чекай-чекай!.. А, я пригадав: це пісня тих австрійських студентів...

ТУСЯ: ...що ми чули в малому готелику на Семерінгу.

ОСТАП: Так... Скільки років?.. Я був на третьому, а ти — на першому... П'ятнадцять! Які ж ми були молоді!

ТУСЯ: Занадто молоді. Ми — не розуміли.

ОСТАП: Не розуміли? Чого ми не розуміли?

ТУСЯ: Нічого. Ні життя, ні кохання. Ми були, як дві малі собачки, випу-

шені на волю. Ми не знали, що з нею — і з собою — зробити.

ОСТАП (присунувся трохи ближче, дивиться на Тусю, перехиливши голову): Мені здається, Тусю, що ми тоді не так зовсім уже змарнували нагоду. Що?

ТУСЯ (закинула руки на карк, відслоняючи їх аж в саму гору, дивиться перед себе замріяно): Та хіба це було кохання? Хіба це була та сила, що кидає людину в безодню?..

ОСТАП (присунувся ще трохи ближче, пробує заглянути Тусі у вічі): Невже ти знаєш щось про такі речі? Ти, попсована чоловіками пані?..

На порозі (вглибині) стає Катруся. Остап дискретно відсунувся від Тусі.

КАТРУСЯ: Прошу пана доктора, я вже маю обід. Чи маю ще чекати?

ОСТАП: Нема жадної причини тримати вас з обідом, Катрусю. Просіть пана згори.

КАТРУСЯ: Пана маляра нема. Прийшов якийсь і забрав його на ферму. Пан маляр страшно не хотів їхати, але той так причепився... Казав, що привезе пана завтра.

ОСТАП: А?.. Добре, Катрусю... Ага, завтра обіду не потребуєте варити. Будете мати вихідний день, аж до ночі.

ТУСЯ (недбало): Можете мати й сьогоднішній вечір. Я сама зварю завтра сніданок.

КАТРУСЯ (ігноруючи Тусю): То як має бути, пане докторе?

ОСТАП: Це залежить виключно від вас, Катрусю. Але — це добра думка, щоб звільнити вас уже сьогодні. Ви могли б побути довше з вашою сестрою і припилувати її з тими пастильками проти високого тиснення. Вона забуває їх брати, а це — не добре.

КАТРУСЯ (нерішуче): Та, як пан доктор так кажуть?..

ОСТАП: Так, так, Катрусю, поїдьте до вашої сестри ще сьогодні. А тепер — будемо обідати.

КАТРУСЯ: Я йду вже подавати. (Виходить дверима вглибині).

ОСТАП (підвівся, стає перед Тусею, схилиється й бере її руку, помагає підвестися. Кладе руки на Тусині рамена, хвилинку мовчки дивиться, потім): Значить, ти, Тусю, знаєш тепер уже все про кохання, так?..

Завіса

Друга відслона

Та сама обстановка. Присмерки. Входить Іван. Засвічує світло, йде до стола, перекидає пошту.

ІВАН (до себе): Так, це ж неділя... (розглядається по кімнаті, виходить дверима праворуч, вертається, виходить дверима вглибині, вернувся): Нікогіського. Вимело... (Іде до етажерки, бере книжку, читає заголовок): „Сліпа вулиця“. Щось для мене. (Садовиться в кріслі, хвилинку читає, потім): Як це було? „В хрустальному повітрі самоти“... Справді! А я мав би малювати. Ех, до чорта з тим усім! (Кидає книжку, підводиться).

На порозі вглибині стає Катруся.

КАТРУСЯ: Слава Богу, що ви вже вернулися, пане маляр!

ІВАН: О, Катруся! Я теж кажу: слава Богу, що тут нарешті хтось з'явився, в цьому домі! Куди... куди всі ділися?

КАТРУСЯ: Ой, пане маляр, я вже не знаю, що вам сказати.

ІВАН (збентежено): А що ж таке, Катрусю? Що сталося?

КАТРУСЯ: Сталося ще тоді, як пані поїхала.

ІВАН: Ви знаєте ж, що пані мусіла поїхати.

КАТРУСЯ: Та знаю, знаю! Але, чи то мусіло бути якраз тоді, як сюди надішло ту якусь... кузинку?

ІВАН (заходив по кімнаті, спинився перед Катрусею, дивиться на неї пильно): Та пані, може, нечемна до вас?

КАТРУСЯ: О, дуже мені потрібна її чемність!

ІВАН: Забагато вимагає? Хоче, щоб ви їй прислугували?

КАТРУСЯ: Та де там! Вона хотіла б бути тут сама господиня в хаті. Вчора, як пан доктор сказав, що нині не треба варити обіду, то вона зараз вмішлася, що зробить сама сніданок.

ІВАН: Нууу, в тому не було нічого поганого! Певне й вона хотіла допомогти трохи в господарстві.

КАТРУСЯ: Ей, пане маляр, ми не діти. То не в тім справа! Вона хотіла позбутися мене наніч.

ІВАН (дуже збентежений): Що ми будемо журитися тим, чого вона хотіла. Вона тут вічно не буде. (Подумав): І що ж, ви таки варили той сніданок?

КАТРУСЯ: Та де, не варила, пане маляр. Не варила, бо пан доктор зараз пригадав собі, що я мушу таки ще вчора увечір поїхати до моєї сестри припилувати її з тими пастильками, що вона забуває брати. І я поїхала, а тепер мене гризе сумління.

ІВАН (мить мовчить, раптом вибухає): І що ви собі видумали, Катрусю?! Раз доктор сказав, що вам треба поїхати до сестри, то певне так воно мусіло бути! І при чому тут ваше сумління?! (Ходить роздратовано по кімнаті, глипнув на двері, де стоїть Катруся, мнучи в руках торбину. Нерішуче спинився).

КАТРУСЯ (схлипуючи): Пан маляр не має чого на мене гніватися. Я так люблю пано...
ІВАН (приступив ближче до Катрусі, лагідно): То гарно, Катрусю, що ви такі прив'язані до неї. Ми... ми всі її любимо. Певне, пані вже скоро повернеться, а тоді...

КАТРУСЯ (оживлено): Пан маляр щось знає? Бо я не смію питати пана доктора.
ІВАН: Ні, Катрусю, я не знаю нічого. І доктор, мабуть, також ні. Але, я так припускаю. Ну, добре. Чи не маєте там для мене чогось перекусити?
КАТРУСЯ: Ой, Боже, яка ж я дурна! Стою тут і нуджу вас своїм немудрим говоренням, а навіть не спитала, чи ви не голодні! Я зараз... (Вибігає на кухню вглибині).

ІВАН: І ще ця дівчина, до всього! Ех!.. (Виходить дверима праворуч, затріснувши їх з серцем).
Дзвонить телефон. Надбігає Катруся.

КАТРУСЯ (у телефон): Гелов? Є... резіденс. Вейт е мініт! (Вибігає праворуч. За мить надходить звідтіля Іван, за ним Катруся, вона вертається на кухню).

ІВАН (у телефон): Hello Yes, brother! I did not get you! Accident?! What?! What?! Where?! . . . I'll be there right away! (Кидає слухальце, відкриває двері на кухню, кричить): Катрусю!! Катрусю!! З доктором сталося нещастя! Я біжу!..

Завіса

(Докінчення буде)

ВЖЕ Є В ПРОДАЖІ

**Пам'яткова Книга
XV. Конвенції СУА**

Ціна 2.00 дол.

Можна замовляти
в Централі СУА

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

(Докінчення зі ст. 18-ої)

хлопчина явився в сорочці, що її вишила йому баба в Рідному Краю. Признання було несподіванкою, якою обіцяв поділитися з бабусею.

Окрім цих вирізнених моделей було багато інших, що заслуговували на похвалу. Згадати лиш білий вовняний комплект п-ні Марії Стасюрак, чорну вовняну сукню п-ні Софії Леськів, полотняну з яворівською вишивкою п-ні Олександри Байко. Замітна була також багато вишита блюзка п-ні Марії Павлюк.

На кінці п-ні Софія Кусень, голова Комітету, подякувала молодим танцюристам за виступ, а Журі за оцінку. Тоді запросила всіх присутніх до щедро заставленого буфету, що його приготували членки Відділу. Забава продовжувалась ще довго в ніч.

Присутня

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ПА.

Річні збори 90 Відділу СУА
ім. Олени Степанів

Дата: 19. лютого 1968 р.

Збори відкрила молитвою п-ні Н. Даниленко, голова, а потім привітала п-ні Стефанію Пушкар, голову Централі і п-ні Лідію Дяченко, голову Окр. Ради СУА.

Президія: п-ні Л. Дяченко, голова, п-ні Надія Слободян, секретарка.

Звіти Управи зложили — п-ні Наталія Даниленко, голова, п-ні Ірина Мадай, скарбник і референтки — пп. Марія Чижович організаційна, Теофіля Мельничук сусп. опіки, Надія Лучанко імпрезова, Лада Прокоп лялькового театру, Ляна Сіра господарська.

Діяльність Відділу:

а) Організаційна: Відділ начислює 29 членок. У звітному часі відбуто 10 ширших сходин і 6 засідань Управи. Представниці Відділу брали участь у СКВУ і його Жіночій Сесії.

б) Культ.-освітня й імпрезова: На сходинах Відділу виголошено 7 доповідей. Улаштовано прогулку до церкви-пам'ятника в Бавнд Бруку. Окрім того відбувся Літературний Вечір молодих письменниць та два Маланчині Вечорі. Висвітлено фільм про Україну в кількох сусідніх місцевостях. Членки Відділу брали участь у відкритті Музею Нар. Творчості в Нью Йорку.

в) Виховна: Відділ створив Ляльковий Театр, що дав у звітному часі кілька вистав.

Контр. Комісія: В її імені п-ні Христина Лазор, голова, поставила вне-

Увага!

З кінцем біжучого року підготовляємось до вибору молодого таланту за 1968 р. Прохаємо розглянутись між молодим жіноцтвом Вашої околиці! Молоді жінки, що проявились у ділянці мистецтва, літератури, професійної чи громадської праці або науки — можуть стати нашим молодим талантом 1968 року. Прохаємо прислати Ваші пропозиції з життєписом!

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ НАШОГО ЖИТТЯ

сок на уділення абсолюторії, що збори одногосно ухвалили.

Нова Управа: п-ні Теофіля Мельничук, голова, п-ні Наталя Даниленко, заступниця, п-ні Наталка Мацьків, писар, п-ні Леся Мацьків, скарбник. — Референтками стали — п-ні Зеня Черник організаційною, п-ні Надія Лучанко культ.-освітньою, п-ні Галина Кривуша імпрезовою, п-ні Дарія Шуст лялькового театру, п-ні Леся Терлецька мистецькою, п-ні Лідія Кріль сусп. опіки, п-ні Христя Сенік пресовою, п-ні Калина Козак господарською.

Контр. Комісія: пп. Євгенія Дика, д-р Тетяна Цістик, Ірина Мадай.

Управа Лялькового Театру: пп. Лада Прокоп, Ляна Сіра, Ірина Мадай, Наталя Даниленко, Христя Лазор, Анна Ярема, Калина Козак, Леся Терлецька, Надія Слободян.

Слово п-ні Стефанії Пушкар торкнулось XV. Конвенції СУА, що мала відбутись 5.—7. липня в Шикаго.

Другу доповідь про Катедру Українознавства в Гарварді виголосив інж. Степан Чорпіта.

..Збори закрила нововибрана голова, дякуючи за довір'я.

Пресова референтка

З-ПОМІЖ ЧУЖИХ КНИЖОК

“THE PEARL,” by John Steinbeck; „ПЕРЛИНА“ — Дж. Стайнбека, Нобелівського лавреата.

На березі безмежного океану крихітною цяточкою притулилося бідне село. Рибальство, що годувало мешканців села, не забезпечувало їхніх матеріальних потреб і тому молоді рибалки мали ще інший фах: на дні океану вишукували дорогоцінні перлини.

В цьому селі з покоління в покоління передається легенда про такого шукача перлин. Кіно, щасливий власник найденної „Перлини Світу“, мріє про щастя і спокій, що дасть йому ця перлина. Та ця коштовність у його руці принесла зневіру, постійний страх, утечу з села і навіть смерть єдиного сина-немовляти.

Повернувшись із блукань додому, Кіно в розпачі кидає Перлину Світу

Увага!

в блакитні хвилі океану. Після всіх поневірянь, він усвідомив, що щастя та спокою купити не можна, бо вони самі є найкоштовнішими перлинами світу.

Критики визнають, що невелика повість є перлиною з-поміж усіх вартісних творів Дж. Стайнбека. Це незабутній мистецький твір, написаний простою, зрозумілою мовою, який можна перечитувати безліч разів і кожен раз насолоджуватись майстерною розповіддю чи не найвідомішого сучасного американського письменника.

Л. Д.

НАРАДА КУЛЬТ.-ОСВІТНЬОЇ КОМІСІЇ

На нараді Культ.-Освітньої Комісії, що відбулася 6. жовтня ц. р., у Філядельфії, обговорено дві обрядові теми — Свято Івана Купала і Дівич-Вечір. Доповідниці пп. мгр. Оксана Генгало і Володимира Ценко змалювали тло цих обрядів і подали їх переклад. Нарату відкрила п-ні Лідія Дяченко, голова Окр. Ради СУА, а провела нею п-ні Наталія Чапленко, культ.-освітня референтка Головної Управи.

На нараду прибули культ.-освітні референтки сусідніх округ — п-ні Наталія Хоманчук із Нью Йорку і п-ні Марія Герус із Ньюарку. Були також присутні культ.-освітні референтки місцевих Відділів із п-і Забродською, референткою Окр. Ради СУА на чолі.

ОПЛАТА ЗМІНИ АДРЕСИ

Через рухливе американське життя наші передплатниці часто переносяться з місця на місце або міняють мешкання в тому самому місті. Це потягає за собою зміну адреси. Воно отримане з коштами для видавництва, бо кожна зміну адреси треба в друкарні оплатити. Тому прохаємо всіх, що повідомляють нас про те, залучити 10 ц. на цю оплату. Можна це вплатити також пошт. марками.

При зміні адреси не забудьте подати код Вашої околиці (зип-код). Це кінцеве для висилки журналу.

Централа одержалав часі від 27. червня до 15. жовтня
1968 р. на:**ПРЕСОВИЙ ФОНД:**

Окр. Рада США, Ньюарк (з про- гульки)	20.00
Окр. Рада США, Ньюарк (замість квітів)	10.00
Від. 17 Маямі	25.00
„ 20 Філадельфія (ювілей- ний дар Н. Ж.)	15.00
„ 23 Дітройт	10.00
„ 33 Клівленд	10.25
„ 34 Коговз	10.00
„ 43 Філадельфія	10.00
„ 63 Дітройт	5.00
„ 65 Нью Брансвік	10.00
Лідія Кий, Велінгфорд	25.00

По 20.00 дол.: Анна Настюк, Юніон
(збірка), Марія Янів, Клівленд.По 10.00 дол.: Іванка Гентош, Філа-
дельфія, Наталя Войновська, Ньюарк,
Альбіна і Микола Кошак, Нью Гейвен,
Сальомея Дроздовська - Жмуркевич,
Ванкувер.6.00 дол.: Марія Драбик, Філадель-
фія, Па.По 5.00 дол.: Стефанія Йопик, Ед-
монтон, Стефанія Жуковська, Ріго
Парк, Теодора Мрозовська, Лідія Ко-
лодчин, Леонтина Галяженко, Григо-
рій і Леонтина Галяженко, Зиновія
Камінська — всі з Дітройту, Стефанія
Воробець, Омага, Анна Малецька,
Колдвел, Катерина Пелешок, Нью
Йорк, Рута Галібей, Норвок, Клявдія
Гош, Філадельфія.

4.00 дол.: Анна Плаксіє, Мерік.

По 3.00 дол.: Марія Продай, Мінне-
аполіс, Неллі Ковалишин, Нептун, Да-
рія Поронюк, Торонто.2.40 дол.: Текля Приймак, Лондон,
Онтаріо.По 2.00 дол.: Надія Вахніна, Еліза-
бет (6. 6.), Лідія Кий, Честер, Надія
Мандрусак, Савт Орендж, Марта Бі-
линська, Шикаго, Параскевія Васи-
лишин і Леонтина Галяженко, Дітройт,
Ірина Дзедзик, Мейплвуд, Наталія
Яремчишин, Лайма, Надя Бігун,
Мейплвуд, Романа Дигдало, Воррен,
Євгенія Іванович, Чілікот, Анна Тар-навська, Філадельфія, Марія Рудниць-
ка, Вінніпег, Анна Івах, Торонто, Іри-
на Хомик, Флінт, Ізидора Боярська,
Бронкс, Розалія Білоус, Ірвінгтон.По 1.00 дол.: Міра Повх, Рочестер,
Ольга Тарнович, Судбури, Марія Хоп-
тяк, Ньюарк, Юлія Семанишин, Бун-
тон, Марія Гордійчук, Клівленд, О.
Назар, Бронкс, Лідія Андрусишин,
Ріго Парк, Надія Цегельська, Бетле-
гем, Ярослава Кушнір, Торонто, Ма-
рія Чопик, Філадельфія.**ФОНД „МАТИ Й ДИТИНА“:**

Від. 1 Нью Йорк	30.00
„ 13 Честер	20.00
„ 33 Клівленд	125.00
„ 35 Озон Парк (збірка)	74.10
„ 38 Ленсінг (збірка)	12.50
„ 44 Філадельфія	15.00
„ 47 Рочестер	100.00
„ 59 Балтімор	40.00
„ 66 Нью Гейвен	40.00
„ 68 Сиракузи	30.00
„ 71 Джерзі Сіті	15.00
„ 82 Бронкс	15.00
„ 83 Нью Йорк	15.00
„ 93 Гартфорд	10.00
Неоніля Мечник, Петерсон	15.00

По 10.00 дол.: Аза С. Іванчук, Норт-
брідж, О. Боба, Форт Лі, Надія і Яро-
слав Бігун, Мейплвуд, Анна Плаксіє,
Мерік, Богдан Літинський, Філадель-
фія, Па.По 5.00 дол.: Марійська Дружина,
Філадельфія, О. Чапельська, Бреквіл.4.50 дол.: Ольга Пйотровська, То-
ронто.

3.00 дол.: Ірина Дзедзик, Мейплвуд.

1.00 дол.: Дарія і Гнат Балазюк, Бе-
тлегем.**ФОНД МУЗЕЮ США:**

Від. 5 Дітройт	5.00
„ 9 Бінгемтон	25.00
„ 20 Філадельфія	10.00
„ 34 Коговз	10.00
„ 43 Філадельфія	50.00
„ 91 Бетлегем	50.00
Теодор Джус, Вест Айсліп	100.00
Анна Чорній, Балтімор	25.00
Анна Макух, Бофало	10.00
Марія Герус, Юніон	20.00

„ФОНД 500“:

Від. 20 Філадельфія	5.00
„ 33 Клівленд	50.00
„ 34 Коговз	15.00
„ 68 Сиракузи	10.00
„ 87 Кентон	11.00

Марія і д-р Володимир Когутяк,
Ютика 25.00
Ірина Кашубинська, Клівленд 4.73**ВИХОВНИЙ ФОНД:**

Ірина Кашубинська, Клівленд 15.00

ВИДАВНИЧИЙ ФОНД:

Від. 9 Бінгемтон 10.00

ДИМ ДЛЯ СТАРШИХ:

Анна Плаксіє, Мерік 5.00

ФОНД ДОМУ США:

Катерина Джорджія, Уавтгол 1.00

З подякою

Ірина Качанівська, касієрка

Ольга Муссаковська, секретарка

ГУРТКОМ КНИГОЛЮБІВ У ДІТРОЙТІ

Гурток Книголюбів обговорив най-
новіший твір Уласа Самчука „На твер-
дій землі“. Перед сходами Гурток
замовив книжки від автора і кожна
членка їх купила й прочитала. Голов-
ну оцінку книжки дала п-ні Одарка
Витвицька, голова Гуртка. Вона схар-
актеризувала книжку дуже прихиль-
но, підкреслюючи її новітню форму
і живий малюнок нашої дійсності.
Майже всі погодились із її думкою,
хоч деякі дискусантки не були дово-
лені з тематики, що її автор розвинув
у романі. Теж звернено увагу на те,
що в повісті всі три жіночі постаті не
виявили твердих моральних прикмет.

Усі погодились у тому, що книжка
написана дуже талановито. Показу-
ється, що її радо читає наша молодь,
бо бачить у ній світ таким, яким він
дійсно є. Мовляв, досить уже зобра-
жень минулого в нашій літературі,
треба застановитись і над сучасним.

ЧИ ВИ ПРИЄДНАЛИ В ЦЬОМУ РОЦІ**О Д Н У ПЕРЕДПЛАТНИЦЮ?**